

ภาคผนวก
บทหนึ่งตะลุงเรื่องหยกสิงห์ปกาศิต

บทหนังตะลุงเรื่อง หยกสิงห์ปกาศิต

ตอนที่ 1

ออกรูปกษัตริย์สิงหาราช พระเทวี สิริจินดา เสนา

พระนางประทุมทอง เขมราช

บทขับ

จึงสาธกนิยายถวายนาคี
คฤสถานปานคฤสอิสร
อันกรุงไกรใหญ่ยาวสิบเก้าโยชน์
ยอดปราสาทสูงเชื่อมเทียมเมฆ
ปางจอมภพจักรพรรดิเกษัตริย์ชาติ
โคมเทวีสิริจินดาอรชร
ดอนเข้าครุฑุริยงแสงสงส่อง
ทรงประทับกับพระแท่นประเทือง

ยังมีราชนครเศวตเสโท
ด้วยความโอพาราในธานี
ภูเขาคอดเป็นกำแพงบุรีศรี
ชาวบุรีหรรษาสถาพร
สิงหาราชเถลิงรัชประภัสสร
ครองนครธรรมโสรัฐจรัสเรือง
รังสีทองทาบทาท้องฟ้าเหลือง
นำเอาเรื่องมาสนทนากับพระราชนิ

บทเจรจา

(ปรารภเรื่องส่วนตัวว่าพระองค์มีกรรมที่ไม่มีราชโอรสและธิดา ได้น้องชายสองคนเล่าก็
สร้างความเดือดร้อนยิ่งนัก เสียประวัติเป็นอย่างมาก สิงห์นรายคนกลาง สิงห์นรินทร์คนน้องสุด
และนี่พระนางประทุมทองสะใภ้ภรรยาของสิงห์นราย นี้นหลานชายเขมราช ลูกของประทุมทอง ส่วน
สิงห์นรินทร์นั้นภรรยาเขาชื่อพระนางกลิ่นสุคนธ์ ลูกชายชื่อศักดิ์สินธุ์ชัย พี่ให้เขาทั้งสองไปครอง
หัวเมืองเทพโสภณ ให้สิงห์นรายเป็นประมุข แต่เมื่อปีที่แล้วเรื่องเสวตเสโทได้เกิดขึ้น ปรากฏว่าสิงห์
นรินทร์ทำการขบถแย่งบัลลังก์พี่ มีเรื่องพี่ ๆ น้อง ๆ เกิดขัดกัน ตามข่าว แต่การก่อกบถครั้งนั้นไม่
สำเร็จ เพราะทหารฝ่ายบ้านเมืองพร้อมทหารธรรมโสรัฐยกทัพไปช่วยเหลือ เมื่อสิงห์นรินทร์เห็นว่า
ยึดอำนาจที่ไม่สำเร็จก็ได้ลอบปลงพระชนม์สิงห์นรายพี่ชาย แล้วตัดเอาศีรษะนำพาพร้อมลูกภรรยา

ของคนหนีออกจากพระนครเทพโสภณไปอย่างลึกลับ และตามสืบทราบวาสังห็นรินทร์เวลานี้ไปอยู่ที่เมืองพรหมคีรินทร์ของชนชาติอสูร พรายทวิปเป็นประมุข เอาศิระพีชายเป็นหลักฐานยืนยันว่าได้แตกแยกไปจากแผ่นดินไทยจริง ชนชาติยักษ์รับรองไว้เป็นเครื่องมือรับใช้อยู่นับนี้ และได้ทราบเรื่องมาว่าสิ้นหน้าฝนนี้จะนำกองทัพยักษ์พร้อมกษัตริย์พรายทวิป พรายอาวุธเข้าประชิดตีเมืองธรรมโสรัฐ เพื่อแย่งชิงเมือง จึงเราได้คิดป้องกันอยู่

เขมราชกราบลาหลวง จะไปคิดแก้แค้นฆ่าอาสังห็นรินทร์ให้สาสม พระเจ้าสิงหราชขอนุญาตพร้อมสนับสนุน เคยได้สั่งสอนวิชาให้พร้อมได้มอบพระแสงดาบอาชญาสิทธิ์คู่บ้านคู่มืองไปฆ่าอา และได้มอบสิ่งหยกให้ไปด้วย หากเจ้ามีชัยชนะก่อนจะฆ่าเอาให้เอาสิ่งหยกนี้มอบให้อาเขาเสียก่อน ก่อนจะลงมือฆ่า นะ อย่าลืมเก็บไว้ให้ดี เขมราชรับคำพร้อมรับเอาสิ่งหยกกำชับไว้กับตัว และพระนางประทุมทองกล่าวกราบลาพร้อมด้วยลูกกลับเมืองเทพโสภณ พระเจ้าสิงหราชขอนุญาต พุดจาปราศัยกันตามประสาญาติ)

ตอนที่ 2

บทขับ

ประทุมทองหมองเศร้าจึงเข้ากราบ	น้ำเนตรอาบแก้มองคั่งลงเป็นฝอย
อกอึดอันหวนสะเทือนใจเดือนลอย	น้องนี้น้อยวาสนาเรื่องสามี
พระريبดับดับโลกทั้งโลกเศร้า	ทั้งถูกเด้าก็ต้องรับหมองศรี
ความเจ็บแค้นแน่นในฤทัยทวี	กราบลาพี่แล้วพาลูกยาจร
กลับกรุงไกรใจตรมระทมหนัก	พระทรงศักดิ์หวังโยอาลัยสมร
พระคืนกลับประทับปราสาทอ่างอ่อน (กลับรูป)	เสด็จจรถึงมาราชธานี
ทับปราสาททรงองค์มหาพระชาหญิง	พร้อมพระมิ่งมงกุฎศุภผ่องศรี
เขมราชปรารณาลาชนนี	ตามล้างชีวาอาให้สาใจ

บทเจรจา

เขมราช ... ดั่งที่ได้ตั้งใจไว้แล้วนั้นแหละครับ ผมกราบลาเสด็จลงแล้ว วันนี้ผมพร้อมแล้ว แม่อย่าพรให้ลูกเถอะ ไม่ช้าผมจะกลับมาหาแม่

ประทุมทอง ... แม่ไม่ขัดข้อง ถึงห้ามไว้ก็ถูกคงไม่ฟังหรอก แต่นะลูกนะ เราคน
 หนุ่ม อย่าปล่อยให้ใจหนุ่ม หลงระเริงไปกับความเป็นหนุ่มนะลูก
 นายระหม้อ นายขวัญเมือง ช่วยดักเตือนกัน อย่าทิ้งกันนะ
 ระหม้อ ... ครับ ๆ

บทขับ

จงตระหนักรักษาซึ่งกาสิน
 เราคนหนุ่มใจหนุ่มจะหุ้มห่อ
 สองสตรีนี้ศัตรูคูให้แม่น
 เรื่องสุรานารีนี้ร้ายนัก
 จะด้างแค้นแทนพ่อจะรอฟัง
 อย่าโมโห โอ้อวดเข้ารานหัก
 อันน้ำน้อยพลอยแย้มยอมแพ้ไฟ
 (ประทุมทอง : นะลูกนะ)
 น้อมคำนับรับฟังคำสั่งแม่
 คิดถึงพ่อท้อแท้มีแต่อาย
 หมกผู้ชายสายเชื่อในเนื้อเลือด
 เท้าที่อยู่คู่โลก โศกทวิ
 นางอำนวยการพรถาวรสวัสดิ์
 แล้วกลับปรากฏนางเจ้าคอยเฝ้ารอ
 จากเวียงวังตั้งใจเข้าไพรเปลี่ยว
 เห็นฝูงลิงวิ่งคว้างท่ามกลางป่า
 สายน้ำตกวกไต่ลงไหลหลาก
 ชะนีสาวขาวโสดเที่ยวโลกเบี่ยง
 เมียเลี้ยงผาพายุขึ้นภูผิน
 รอนแรมทางกลางป่ามาหลายวัน

เดินทางไกลไปเมืองมารต่างฐานถิ่น
 หนึ่ง ไม่สิ้นศัตรูที่คูแกลน
 ให้เกิดก่อความประมาทจะพลาดแผน
 ตามฤทธิ์แอลกอฮอล์ขั้วระวัง
 เขมลูกรักจงจำคำแม่สั่ง
 แต่แม่ยังเป็นห่วงเจ้าดวงใจ
 ให้รู้จักยังจิตวินิจนัย
 ต้องอาศัยปัญญาปรีชาชาย
 (เขมราช : ครับแม่)
 เจ็บบาดแผลฝังใจอยู่ไม่หาย
 เลื่อมเสียดสายเลือดคนศัตรูแล้วบัดนี้
 จะตามเชือกเถื่อนจะไม่ละหนี
 กราบชนนีอำล่าน้ำตาคลอ
 เป็นกรอบฉัตรเกาะกุมช่วยหุ้มห่อ
 ฝ่ายพระหน่อชายชาติเลยยาตรา
 ผ่านป่าไกลไพรเขี้ยวเหลี่ยมแลหา
 บนภูผินเนินผาศีตาเรียง
 ตูชะวากเชิงหินไค้ยิบเสียด
 ไร่คูเรียงเสียดร้องกึกก้องกรรณ
 ระหกเหินเลียบหินเที่ยวผินผัน
 ขอค้ำองค์ทรงธรรม์ยามครร ไค

ตอนที่ 3

ออกรูปกษัตริย์พราหมณ์ พรายอาวุธ พระเจ้าสิงหนรินทร์ เสนายักษ์

บทขับ

กล่าวจอมภพจักรพรรดิ กษัตริย์ศักดิ์	ครองไกรจักรพรมสิรินทร์ ถิ่นอสูร
พรายทวิปจอมวงศ์ทรงประยูร	สืบสกุลตักกะอสูรี
เชิงชำนาญชาวยุทธเรื่องฤทธิ์เดช	ทุกประเทศทูนเทิดเลิศศักดิ์ศรี
กายอยู่ยงคงศาตราชาติชาติ	จึงไม่มีใครมารมารารอน
นี่น้องชายพรายอาวุธก็สุดเลิศ	ทั่วโลกเข็ดเลื่องชื่อถือกระฉ่อน
ได้มีคู่อยู่เคียงร่วมเรียงนอน	แดนครไม่มีที่จะครอง
จึงตั้งจิตคิดจัดประหวัดหวัง	แย่งบัลลังก์บุกเข้าเป็นเจ้าของ
เปิดพรมแดนแผ่นดินเข้าถิ่นทอง	ให้น้องครองนครศประเทศไทย
อาณาจักรยักษ์แคบจนแทบคับ	จะขยับขยายดินแดนดินใหญ่
นี่พระสิงหนรินทร์จากถิ่นไทย	เรื่องภายในพงศัพันธุ์แย่งบัลลังก์
เมื่อพลาดเพี้ยเสี้ยที่จึงหนีหลบ	ตัดเศียรศพพี่ยาอูราหวัง
เข้ามาพบนบน้องเจ้าจอมวัง	ขอฝากฝังทิ้งกายไว้กับเรา
เราเห็นจิตคิดจนการุณไว้	ตั้งแต่ให้สูงส่งเหมือนพงศเผ่า
เป็นดาหุคู่ปรึกษาพาราเรา	มิให้เขาเดือดร้อนอาทรใจ

บทเจรจา

พรายทวิป ... เราพรายทวิป กษัตริย์เมืองพรมสิรินทร์ เมียชื่อสมุขี นี่น้องชาย พรายอาวุธ เมียเขาชื่อคิรินิง มีธิดาหนึ่งคนชื่อผกามาศ ฝากเรียน วิชาอยู่กับท่านอาจารย์ที่ภูเขพรายพยับโลกโน้น เราไม่มีลูกเลย แพทย์ว่านางเป็นหมัน พรายอาวุธไม่มีเมืองครอบครอง จึงคิดจะ ไปตีชิงเอาเมืองไทยให้น้องปกครอง เพื่อขยายอาณาเขตชนชาว ชาติอสูรออกไปด้วย เมืองธรรมโสรัฐ และเมืองเทพโสภณ ลั่น หน้าฝนนี้เราจัดทัพไปบุกแน่ และพูดเรื่องพระเจ้าสิงหนรินทร์ที่

ได้หลบหนีมาอาศัยอยู่กับเราเนื่องด้วยสิงห์นรินทร์ก่อบนเพื่อ
 จึงบัลลังก์ที่ชายไม่สำเร็จ หลบหนีมาเพื่อขอกำลังจากชนชาติ
 ชัยภพพรายทวีป เห็นใจแแต่ตั้งให้เป็นคนที่ปรึกษาใกล้ชิด และวัน
 นี้ต้องการเห็นความสามารถ และอยากเห็นความจงรักภักดีต่อ
 พรายทวีปอย่างไร จึงใช้ให้ไปนำเอาพระนางประทุมทองที่สะใภ้
 ของสิงห์นรินทร์ ชายาของสิงห์นรินทร์ที่ถูกสิงห์นรินทร์ประหาร
 ชีวิต ดักเอาศิระษะนำพามาหาเรา และเราก็ต้องการนางทำเมียเพื่อ
 ให้ได้ลูก สิงห์-นรินทร์รับอาสา พูกรับรองว่าให้พรายทวีปตั้งใจ
 เถอะ จึงให้น้องพรายอาวุธรวมกำลังไปด้วย จะเอาโดยวิธีใดก็
 แล้วแต่ ออกเดินทางไปเมืองเทพโสภณทันที

บทขับ

ประทุมทองน้องนางสาวงามโฉม
 เจ้าเป็นหม้ายไร้คู่อยู่เอย
 สิงห์นรินทร์ยินรับกำขับช่วย
 เราได้นางจะรางวัลมอบกันเลย
 สิงห์นรินทร์ยินคำทำเป็นปลื้ม

หมายประโลมรวมเหล่าเสนาหา
 วาสนาพี่แล้วไม่แคล้วเลย
 น้ำใจสวยซื่อสัตย์ไม่ขี้ฉวย
 ขอชมเชยล่วงหน้าในครานี้
 จะไม่ลืมพระคุณอุ่นเกศ

(แล้วพรายอาวุธ สิงห์นรินทร์ กราบลา ออกเดินทางทันที)

บทขับ

พระจอมวงศ์ทรงปลื้มจนลิ้มทุกข์
 กลับเข้าปราสาทอย่างปรีดิ์ชัยยิ้มย่อง
 พรายอาวุธรู้ครีบถัดคงรัก
 สิงห์นรินทร์ปิ่นนเรศเจดนา

วาดภาพสุขสมสู่ได้คู่สอง
 จะได้น้องนางมนุษย์สุดโสกา (กลับรูป)
 เขยิบอย่างยกป้ายับเลียบบลับผา
 ไปพาราเทพโสภณมณฑลไทย

ตอนที่ 4

ออกรูปฤกษ์โกณัฐญญะ พระนางกลิ่นสุคนธ์ พี่ชายศักดิ์สินชัย

เท่ง หนู๋ย อยู่วัดฤกษ์

บทขับ

ที่ปากทางหว่างเนินเพลินประพาส	เป็นอวาตวักวาที่อาศัย
ภูฏิตั้งอาศรมรินร่วมไพร	ศาลาลัยแสนสะอาดด้วยกวาดเคียน
คึกน้อยน้อยห้อยระฆังนำฟังเล่น	คูเหมือนเช่นฉากฉายระบายเขียน
มีเสาทงส์รงลมใส่โคมเวียน	ค้ายเคียรด้วยบุปผาสารพัน
คอกขงโคโยธิกามหาหงส์	พยอมคงสุกรมมสวรรค์
ทั้งสายหยกพุดโพदानทานตะวัน	มะกัจฉ์นทีอินทนิลกระถินคง

บทเจรจา

(พูดเรื่องที่พระนางกลิ่นสุคนธ์และลูกชายของนาง พี่ชายศักดิ์สินชัย สองปีกว่าแล้ว เวลานี้ศักดิ์สินชัยก็อยู่ในวัยหนุ่ม มีความฉลาด ตั้งสอนวิชาอาคมให้ก็จดจำได้ดี มีฤทธิ์วิเศษ และพูดเรื่องพระเจ้าสิงห์นรายผู้เป็นบิดาว่า ตามที่ทุกคนได้รู้กันว่าพระสิงห์นรินทร์ได้ก่อขบถชิงบัลลังก์ที่ได้ปลงพระชนม์ตัดเอาศีรษะพาหนะไปอยู่เมืองยักษ์ ตอนนี้เท่ง หนู๋ย ได้เล่าเรื่องสาเหตุที่เป็นมาให้ฤกษ์ทราบ ฤกษ์ว่านายเท่งทำเฒ่า ชอบพูดเรื่องคนอื่น แย่งพูด นายเท่งว่าไม่จริงหรือ คนเราชอบฟังเรื่องเพื่อน ชอบพูดเรื่องเพื่อน คูในโทษทัณฑ์ ฟังในวิหตุชะ จริงไม่จริงอะ หนู๋ยเล่าต่อตลอดจนได้นำลูกเมียมาฝากไว้ที่วัด ฤกษ์ว่าพวกมึงใหญ่มากับข้าววัด ฤกษ์รู้ดีเทียวหรือ

และแล้วศักดิ์สินชัยขอลาอาจารย์และแม่ไปพบพ่อ ตามลุงเท่งว่าไปอยู่เมืองพรหมคีรินทร์ ศักดิ์สินชัยทราบเรื่องดี เสียใจและโกรธพ่อเป็นอันมากที่ได้ฆ่าลุงสิงห์นรายแล้วจนไปเป็นเครื่องมือให้ชาติอสูร พ่อขายชาติ แม่ห้ามไม่ให้ยกคำหาบายคายว่ากับพ่อ อาจารย์ก็ห้าม บอกว่าเรื่องการเมืองการเมืองไม่มีพื้มีน่อง แต่ว่าเจ้าอย่าไปเข้าด้วยพ่อของเจ้า อย่าก่อพยาบาทคิดฆ่าล้างตระกูลของตัวเองตลอดในวันข้างหน้า แม่ห้ามอย่าไปพูดตำหนิพ่อจนให้พ่อโกรธ และอย่าพูดเรื่องส่วนตัวกันต่อหน้ายักษ์ ดีชั่วปรึกษากันสองต่อสอง จะให้พ่อกลับตัวกลับใจจากชนเผ่ายักษ์ เจ้าเลือดกษัตริย์ดีแล้วที่เจ้า

รักชาติบ้านเกิด รักคนไทย รักความเป็นไทย อย่าไปเป็นทาส พ่อเจ้าเรื่องของเขา ศักดิ์สิทธิ์ขอ
กราบลาอาจารย์และแม่ แม่จะห้ามหรือแต่อาจารย์อนุญาตให้ไป นางว่าไม่น่าจะให้เขาไปพบพ่อ
เวลานี้กำลังยังเป็นหน้าตีหน้าขานกันอยู่ ฤทธิว่าช่างมัน ปลอຍเขาไป ไปตามเรื่องของเขา เขา
รู้ประสีประสาดีแล้ว ไปและถูกไปพบพ่อเจ้า มีเรื่องอะไรที่ต้องพูดกันก็เป็นเรื่องของเจ้าและเรื่อง
ของพ่อเจ้า เราทำเป็น อยู่เป็น แก้ปัญหาเป็น เป็นอันว่าใช้ได้ ครับ ๆ อาจารย์)

นางกลืนสุคนธ์ ... ลูกเอ๊ย แม่ไม่รู้จะพูดว่าอย่างไร เมื่อพูดเรื่องพ่อเจ้าแล้วในอกแม่
โธ่เอ๊ย ในอกแม่...ลูกของแม่
ศักดิ์สิทธิ์ชัย ... ครับแม่

บทจับ

นางกลืนสุคนธ์

พูดเรื่องพ่อของเจ้าผู้เสร้างสร้อย
เลื่อมเสียดศักดิ์หนักอกหม่นหมกตรม
หวานแม่อมขมกลืนกายคินยา
ถือว่าเกณฑ์เวรกรรมกระหน่ำกาย
เขาคิดพลจนผิดเกินกิจนักร

ลูกก็พลอยรับทุกข์ไม่สุขสม
จะต้องก้มหน้ารับความอับอาย
น้ำท่วมปากแล้วแม่สุดแก้ถาย
อยู่เพื่อใช้ผลกรรมก็จำใจ
เห็นกงจักรเป็นดอกบัวมัวหลงไหล

ศักดิ์สิทธิ์ชัย

ถึงการเมืองเรื่องมันเป็นเป็นฉันใด

ลูกจะไปตามคิดพระบิดา

นางกลืนสุคนธ์

ไอ้ลูกแก้วแล้วแต่แม่ไม่ห้าม
เกลียดกล่อมกล่าวน้ำวจิตตามกิจจา
หากเขาขัดคัดประสงค์ไม่ทรงโปรด
อย่าไปหลงลงหลุมเมืองกุมภภัณฑ์
ถึงสิบลูบราวมที่ท้านสอน
อย่าขู่ดูถูกถูกกรองเกรา
น้อมค่านับรับรสพจนาด
โดยสุภาพกราบลาพระชนนี

จงใช้ความโอนอ่อนคอยผ่อนหา
ให้บิดาเห็นด้วยช่วยปลัดค้น
ลูกอย่าโกรธจงกลับแม่รับขวัญ
แม่พรั่นพรั่นเพราะเจ้าเล่ายังเยาว์
หากยังหย่อนเชิงชั้นไม่ทันเขา
จงจำเอาใส่ใจไว้ให้ดี
เข้ากราบบาทมหาตฤณี
พากายีอย่างออกนอกวัดวา

(หนูน้อย แห่ง กราบลา พระนาง ตักเตือนฝากลูก)

สองเสนาพากายตามชายชาติ
มุ่งประเทศเขตแคว้นแดนพารา

แรมนิราศเข้าในไพรพฤกษา
ขอค้ำคาพระหน่อชายไว้สายไพร

ตอนที่ 5

ออกรูปพระเจ้าสิงห์รินทร์ ยักษ์พรายอาวุธ เสนา มาถึงเมือง
เทพโสภณ หยุดพักคุยกันที่ท้ายสวน

บทขับ

เมื่อถึงมาธานีบุรีราช

ได้โอกาสแอบกายอยู่ชายสวน

ทราบข่าวว่าวันนี้นางประทุมทองจะออกมาเล่นสวน จึงคอยดักดูคนางในสวน

บทขับ

แอบคอยฟังบังกายอยู่สาयरก
พอแสงทองส่องสี่ระวีวัน

เมื่อนางยกขบวนชมสวนขวัญ
แอบบังกันคอยนางข้างสวนทรง

ตอนที่ 6

ออกรูปนางประทุมทอง ทหาร เหล่าสนม ลงชมสวน

บทขับ

ประทุมทองทวิศรีสวัสดิ์
ลงเล่นสวนชวนชื่นระรื่นรมย์
ชนิดที่มีกลิ่นหอมรินริน
พันธุ์เสียบยอดสอดดอกออกตระการ

จากปรางรัตน์ด้วยเหล่าสาวสนม
นางเซชมดอกไม้ขยายบาน
ให้สดชื่นทรวงนางท่ามทางผ่าน
เฟื่องฟ้าบานสีสลับระยับพราย

ใต้กระถางวางแถวจัดแนวถูก
พันธุ์ไม้คัดจัดประดิษฐ์แต่งคิดไว้

คนสวนปลูกตามแปลนสวยแสนหลาย
เรือนกล้วยไม้ดอกไม้หลากสีนวล

(ชมกันพลาญคุษกันพลาญ)

ทันใดนั้นพงศ์นราพรายอาวุธ
ไม่ครั้นคร้ามนามใครในขบวน

หมายจะจุดโคมนางในกลางสวน
เข้าจะจวนขวางหน้าครัสพาที

บทเจรจา

(เมื่อเผชิญหน้ากันข้าสาวชาววังบังว้างหนีด้วยความกลัวขกษ์ นางก็ตกประทัยมาก
สิงห์นรินทร์ตรงเข้าพุดปลอบด้วยเสียงสุภาพ ดั่งใจจะมาพาพระที่นางไปเมืองขกษ์ นางทักทาน
อย่างไรไม่ฟังเสียง ในที่สุดนางจะคำว่อย่างไรก็ว่าไปเถอะ ยืนคำขาด จะเอนางไปเมืองพหม
คีรินทร์ ขัดขืนจะคั่งนุค จะอย่างไรคั่งเอาไปจนได้ พุดเป็นเชิงปริศนาว่า ข้าพเจ้าทำไปเพื่อหน้าที่
ของข้าพเจ้า ที่คั่งทำ พี่นางคั่งไปทำหน้าที่ของพี่นาง จะมีปัญหาเอาคั่งรอดจากเป็นเมียของ
กษัตริย์พรายทวีป พระพี่นางพาคั่งเอง แล้วคั่งความปัญญาสามารถของคั่ง จะคั่งว่าข้าพเจ้าอย่างไร
เชิญ และเชิญไปกับเราคั่งขนี้ ว่าแล้วพรายอาวุธก็เข้ามาจับนาง ควดค่นาข้าวังให้รีบถอยไป
นำสมคั่งพระนางพร้อมสิงห์นรินทร์ออกจากสวนทันที ทหารสนมคั่งคั่งสิงห์นรินทร์คั่งต่าง ๆ
นานา)

บทขับ

นำโคมขององค์พระยามังสมร
รีบผ่านผาป่าเขาลำเนาไพร

ไปนครพหมคีรินทร์แผ่นดินใหญ่
ถึงกรุงไกรเข้าน้อมเกล้าพระเจ้ากรุง

(นำนางเข้าเฝ้าพรายทวีป พร้อมหน้า)

บทขับ

พระชื่นชมโสมนัสกษัตริย์ศักดิ์
ไปนำพามาให้ไม่เสียที

เห็นนงลักษณ์ประทุมทองงามผ่องศรี
อันความดีความชอบจะตอบแทน

(พุดกันตามเรื่องราว แล้วสิงห์นรินทร์ พรายอาวุธก็ลากลับไป พรายทวีปพุดปลอบขวัญนาง)

บทขับ

ประทุมทองน้องนางสำอางโถม
 ดึงเป็นหม้ายไซ้หมคลคราคา
 พระโอบฐ์เอี่ยมเทียมสีถิ่นจี้จิม
 อวบอัครวงพวงพุ่มประทุมองค์
 พระปรางดั่งปรางทองที่ผ่องพวง
 เป็นน้ำนวลชวนชื่นรื่นวิญญา
 ได้กรนางกานนอนเพียงท่อนแขน
 เนื้อไสไสในเนื้อก็เหลือคั่ง
 ถนอมแนบแอบเนื้อที่เหนือนิม
 จะชูเชิดเทิดชื่อให้ถือช่วง

อย่าทุกโทมเลยยอดคเสนหา
 ความโสภาเลอเลิศประเสริฐทรง
 มิทันเขื่อนเหมือนยืมให้พี่หลง
 เนตรขนงพระวิลาสเพียงบาดดา
 เปล่งคังดวงจันทร์เพ็ญเปล่งเวหา
 พระหัตถาสวยสมอย่างกลมกลึง
 สุขไหนแน่นหรือเปรียบมาเทียบถึง
 คงได้คังเสื้อออกชมดอกดวง
 ปลูกบให้ปริ่มใจปลื้มไม่ลืมหวง
 เป็นดาวดวงคู่แดนในแผ่นดิน

(แล้วหัวเราะพูดด้วยนางอย่างสุภาพ นางก็พูดเป็นไม้อ่อนไม่หัก เพื่อหาทางเอาตัวรอด)

บทขับ

จึงจำพรวิวิหาปัญญาหญิง
 เป็นไม้อ่อนอ่อนลมระดมแรง
 โอ้พระคุณทูลกระหม่อมจอมกษัตริย์
 จะรับใช้ไว้ชมให้สุมใจ
 แต่เดี๋ยวนี้มีเรื่องยังเคืองข้อง
 เพื่อห้ามหักกรักเก่าให้เบาลง
 น้องเป็นหม้ายไร้หมอนต้องนอนหมอง
 ท่านมีจิตมิตรของน้องมีใจ
 การครองครองต้องรอหญิงขอผิด
 หากกลวงตามตามอารมณ์ไม่สมชื่อ
 ซึ่นกว่าคาลหวานกว่าอ้อยสักร้อยเท่า
 พี่ไม่ขัดอริยาเจ้าอย่าตาย

ให้พันสิ่งระคะสยะแสง
 เพื่อพลิกแปลงผ่อนปรนให้พันภัย
 น้องไม่ขัดข้อประสงค์ทรงไฉน
 เป็นข้าวใหม่ปลามันอย่างมั่นคง
 จึงขอร้องเลื่อนเวลาที่ประสงค์
 แล้วรักองค์จอมมารอันชาญชัย
 จะขอรองบาทบงส์อย่าสงสัย
 เหมือนลูกไก่ถูกขยำในกำมือ
 จะไม่ตรัสเข้าข้างน้องบางหรือ
 คนเขาถือน้องขอลาฆ่าตัวตาย
 เห็นกว่าเงาจันทร์งามอร่ามฉาย
 แล้วจะให้พี่รอดต่อเมื่อไร

เดือนสิบสี่ปีมะสิงหนิงไม้ขัด
วันร่วมห้องครองหออย่างพอใจ
รับคกลงทรงยอมถนอมรัก
เชิญงามสรรพกลับปรางค์อย่างสำราญ
ไม้ล้มเดือนเดือนสิบสี่ปีมะสิง
วันพฤษ์ขึ้นสิบหกวันตกลง

วันพฤษ์ขึ้นสิบหกต่อศกใหม่
รอกอยไปเถอะจ๊ะไม้ช้านาน
ไพเราะนักวาจาสายตาหวาน
แล้วจอมมารเชื่องอย่างกลับปรางค์ทรง
จะได้อิงแอบนางแม่ร้างหงส์
จะค้ำองค์จอมมารอันชาญชัย

ตอนที่ 7

ออกรูปพระธิดาจิรารัตน์ สีแก้ว ยอดทอง กำลังเดินทางจากวัด
พระฤๅษีกัสสปะกลับเมืองโกโรพินทร์

บทขับ

พระโณมศรีธิดาจิรารัตน์
คืนกลับหลังขั้วมหาราชธานี
ปีตรงศัทรหวังได้ฝั่งฝาก
กัสสปะอาจารย์ผู้ชาญชัย
จนเจนจำชานาญเชียวชาญยุทธ์
เมื่อถึงขั้นมั่นจิตพระสิทธา

จากแต่วัดได้ลาตาญาติ
เรื่องเดิมที่ได้มาอยู่ศาลัย
เพื่อให้พากเพียรเวททางเพทไสย
ท่านตั้งใจสอนศิษย์ถ้ายวิชา
คำคินผุดล่องหนบนเวหา
จึงให้ลากลับหลังสู่วังเวียง

(พระธิดาได้พูดคุยกับสีแก้ว ยอดทอง อย่างสนุกสนาน ยอดทอง ว่าชมถึงให้สีแก้วฟัง)

บทขับ

เราเดินค้นกันดารผ่านคดคิบ
เห็นฝูงลิงวิ่งรายเลียบสายป่า
บ้างหาหนเถาหูทำชู้คอก
ที่ถูกอ่อนจร โลก โคน ไม้พลัด

คู่ลับลิบรกลึกพุ่มพฤษษา
ขึ้นปลายทว่าทำห่มเหมือนลมพัด
แยกเขี้ยวหลอกเหลืออกตาประสาสัตว์
ถูกถอดรัดที่ท้องเสียวร้องเอ๊ย

ตกใจคนชุนชุกขึ้นตุกวิง
ที่ห้องแก่แลด้วไม่ยัวเขีย

จับได้กึ่งพฤกษาไปหน้าเสีย
ร้องกรียกรียวงกลับไปลับตา

บทเจรจา

ยอดทอง ... (ยอดทองกล่าวหุคหนึ่งอยู่แค่นั้น)
สี่แก้วว่า ... เหลยคะ ขึ้นฟังได้
ยอดทอง ... ว่าหรือเหลย มันวิงหนีหายไปแล้ว แลไม่เห็นสักด้วแล้ว
ว่าไหรเหลย

(ขณะยอดทองและสี่แก้วหาความสบายใจให้แก่นางและคุยกัันอยู่ นั้น ก็หันไปเห็นคนกำลังเดินตรงเข้ามาหา เขาผู้นั้นก็คือศักดิ์สินชัยราชกุมาร พร้อมด้วยเท่ง หนูน้อย ก็เข้ามาพบกัน ทำความรู้จักแนะนำซึ่งกันและกัน แต่ศักดิ์สินชัยไม่ได้บอกถึงความเสียหายของพ่อโดยละเอียดให้นางรู้ เพียงบอกว่าจะไปพบพ่อที่เมืองยักษ พ่อมีธุระเกี่ยวกับราชการบ้านเมือง ตัวเองก็อยากไปศึกษาในกิจการบ้านเมืองของชนเผ่ายักษด้วย ที่สุดก็มีความพอใจซึ่งกันและกันก็เกิดเป็นความรักไคร่ นางก็แสดงตอบถึงความไม่ตรีเป็นอย่างดี แต่ยอดทองแสดงออกถึงความไม่พอใจศักดิ์สินชัยและทุกคนที่มา และอ้างว่าเรายังรู้จักกันในเวลาน้อยมาก กู ๆ จะมาขอความรักกัน เรายังไม่รู้จักนิสัยใจคอ ตลอดชั่วชีวิตผมอย่างไร)

เท่ง ... คนเราเมื่อมีชะตาตรงกัน ถูกกัน เห็นกันแพ้บเดียวก็สามารถ
ซาบซึ่งกันได้ รักกันได้
ยอดทอง ... ถ้าไม่ถูกชะตากันเจอจะกันแพ้บเดียวก็น่าฉดให้หน้าตาดิกไปเลย
เท่ง ... เตะให้ไส้แตกไปเลย
ยอดทอง ... แทะให้แรงกินเสียเลย

ศักดิ์สินชัยพูดจาห้ามปราม แล้ววิงวอนขอความรักจากนาง นางก็ไม่ปฏิเสธ แสดงออกด้วย
สายตา

บทขับ

ดาต่อตามาจ่อเข้าถ่อจิด
เชื่อมสนิทพิศวาทไม่คลาดครา

คณิงนิงหวอนเทเส่นหา
คามประสาหนุ่มสาวได้เข้าใจ

มนตรีเสน่ห์เล่ห์เริงมีเชิงเช่น
 ฐก็จ้องมองเขม้นเห็นนมไก่
 ถึงอายเหนียมเจียมสงบกลบด้วยเมฆ
 เข้าบอกความตามตรงกับนงคราญ
 เหมือนแสงทองส่องชีพประทับแก้ว
 เป็นน้ำทิพย์ชุบห้วงดวงชีวัน

ให้ไก่เห็นดินงูว่าอยู่ไหน
 เป็นเชื้อโยอย่างประหลาดคอยหยาดจาง
 ถูกมนต์เสกความขลาดให้อาจหาญ
 พี่ต้องการ ได้อยู่ครองคู่กัน
 สุขใจแจ้วจับใจอยู่ในขวัญ
 เจ้าดวงจันทร์กลางห้วงแห่งดวงใจ

นาง

น้องไม่ซัดตัดประสงค์แต่งโปรด
 สองพระองค์ลงเห็นเป็นอย่างไร

ไปออกโอรุ่สู่ขอต่อผู้ใหญ่
 ส่วนในใจน้องไม่ผลักรับรักกัน

(จับมือนางจูบเป็นสัญญารัก สรุ่พบว่าพูดกันตกลง แล้วก็ออกเดินทางไปเมืองโกธินทร์ด้วยนาง)

บทขับ

เมื่อตกลงตรงใจไปไกรจักร
 คอกรักแพลมแฉ่มพรายประปรายพรหม
 อำนาจฤทธิ์ติดต่อใจจ้อจค
 ไม่หวาดหวั่นพรันใจบุกไพรศาล

ความรักซึกเชื่อมซิดสนิทสนม
 ซึ้นด้วยลมหวานด้วยรสพอมาน
 เหมือนอย่างมดไต่ตามหาน้ำหวาน
 ถึงศฤงคาร โกรธินทร์แผ่นดินนาง

ตอนที่ 8

ออกรูปกษัตริย์ไพหนูสิน พระนางพินประภา จิรารัตน์ ศักดิ์สินชัย

เข้าเฝ้าพร้อมเสนา

บทขับ

พระทรงชัยไพหนูสินรินทร์ราช
 ครองสมบัติขั้ดียบารมี
 หน้าพระแท่นที่ประทับทรงรับขวัญ
 พระรับหัตถ์ศรีสคำที่สำราญ

พระนางนาฏพินประภามารศรี
 ชาวบุรีพิ้งรมโพธิสมการ
 ลูกเข้าวันทาองค์ตรงหน้าจาง
 ถามเหตุการณ์เรื่องนุชราชบุตร

บทเจรจา

(ถามเรื่องถูกไปศึกษาวิชากับพระอาจารย์มหาภัสสะปะ ตอบว่าเมื่ออาจารย์เห็นว่าวิชาที่สอนให้พอแล้วก็ลากลับบ้านเมือง ระหว่างทางก็มาพบกับฟ้าชายศักดิ์สินชัยชอบพอกันเข้าก็ตามมาด้วย เขามีความประสงค์อย่างไร เสด็จพ่อกถามเขาเถอะ นางแนะนำให้รู้จักเสนาด้วย พระราชาถามฟ้าชายศักดิ์สินชัยตลอดในเชิงวงศ์สกุล ศักดิ์สินชัยก็เล่าความเพียงสั้น ๆ ว่า พระราชบิดาคือพระเจ้าสิงหนรินทร์ และนางกสินสุคนธ์ ตัวเองได้จากวัดอาจารย์โกธัญญะ มาเจอกับพระธิดาจิรารัตน์ ระหว่างทางพระเจ้าไพนุสินทรงตรัสว่า พ่อ-แม่ของเจ้าเรารู้จักดี แล้วฟ้าชายก็ทูลให้ทรงทราบ ว่าเกล้ากระหม่อมมีความรักใคร่พระธิดาจิรารัตน์มาก จึงขอกราบฝ่าธุลีละองทั้งสองเพื่อขอร้อง พระราชธิดาจิรารัตน์ตามประเพณี พระนางถามลูกว่าเขารักลูกจริงและลูกรักเขาจริงหรือ ธิดารับคำแม้ว่าเรารักกันจริง และขอร้องให้เขามาขอร้องต่อผู้ใหญ่ พระไพนุสินปฎิเสธ)

บทขับ

ไพนุสิน	...	จักรพงศ์ทรงฟังนังยืมแยม ทำกระแอมอัด ไออยู่ในสอ (แอม) เลือกดีแล้วหรือแก้วดาให้เขามาติดต่อ
จิรารัตน์	...	ค่ะพ่อ
ไพนุสิน	...	มิใช่พ่อจะตัดรักให้หักราน
จิรารัตน์	...	ทำไมคะพ่อ
ไพนุสิน	...	
	ศักดิ์สินชัยในวงศ์สามพงศ์สิงห์	เรื่องเท็จจริงเราประจักษ์ในหลักฐาน
	พ่อของเจ้าก้าวก่ายได้ก่อการ	หัตประหารกำแหงแย่งบัลลังก์
	ในที่สุดจูดจบหน้าเหลว	เป็นคนเลวชายชาติเมื่อพลาดหวัง
	ต้องเร่ร่อนจรจากพลัดพรากวัง	ไปอยู่ยังเมืองยักษ์พอพักพิง
	ถึงตัวเจ้าเล่าก็ต้องร่อแร่	รวมทั้งแม่เหมือนเรือไม้เที่ยวร้ายคลั่ง
	เราไม่ปองต้องการ โปรดปรานจริง	เจ้าถูกสิงห์ชาติเสือไม่เชื่อใจ

บทเจรจา

(พวงเวียนถึงความเลวร้ายของสิงห์รินทร์ สายเลือดชั่วชายชาติ ไม่ต้องการคบค้าสมาคม และไม่เอาศักดิ์สินชัยไว้เป็นเชลย เจ้าไม่ต้องน้อยใจ เราคือใจที่เข้ารักชอบลูกเรา แต่เราไม่ชอบพวกเจ้า เราจึงไม่อนุญาตลูกของเราให้กับเจ้า เจ้าใจใหม่)

บทขับ

ศักดิ์สินชัย

ผมถูกชายสายเชื้อเลือดเนื้อพ่อ
จะไม่หลีกปลีกตัวเป็นกัลวักย
ผมเลือดเชื้อเชื้อสายในลายสิงห์
ปลาช่องเคียวเกี่ยวคองเรือของปลา
การถูกต้องมองข้ามเหมือนหยามสิทธิ์
ผมรู้ตัวว่าชั่วคิดพิชิตคน

ยอมรับข้อกล่าวหาว่าไฉน
แต่ขอให้พระองค์ทรงตรีกตรา
เอาสิ่งจริงปักย่นผู้ปัญหา
อ้างเอามาประกอบไม่ชอบกล
โปรดพินิจคำนึงถึงเหตุผล
พลอยเป็นคนเดินคั่นตักบันได

(ในที่สุดศักดิ์สินชัยต้องออกจากเมือง พระธิดาถูกบังคับให้กลับเข้าปราสาท)

บทขับ

ต้องเดินทางอย่างที่ทวิเสร์
หนักหนาหนอก่อเกณฑ์กรรมเวรเรา
เสียดึงชายร้ายชาติอนาถนักร
จะผินหน้าหาใครในจักรวาล
ถึงเราเล็กเหล็กเพชรไม่เข็ดขอน
อันเดือนดับกลับเด่นให้เห็นดวง
จะหักล้างทางลบคำหลบหลู่
ยอมเอาสอดต่อสู้ให้รู้ตาย
ถึงประคูนายประคูประวัติ
ไปบังคมสมเด็จปีตุรี

หัวกร้าวร้อนเรียดังเพลิงเผา
มีแต่เขาเหยียดหยามประณามนาน
ไอ้ห้างรักต้องหักร้างแยกทางผ่าน
ช่วยภิบาลทุกข์ให้เบาบรรเทาทรวง
จะเจาะซอนเชิงล้ำเนาภูเขาหลวง
เราก็ปวงมนุษย์บุรุษชาย
เพื่อกอบกู้หน้าเซ็ดให้เฉิดฉาย
จนนับหลายวันมาถึงธานี
ไม่ข้องขัดให้เข้าราชกรุงศรี
เลยไปที่ปรางมาศประสาทชัย

ตอนที่ 9

ออกรูปพรายทวิป พระสิงห์นรินทร์ ศักดิ์สินชัย พร้อมเสนา

เข้าถวายบังคม

บทขับ

เมื่อโอรสยศจงเข้าทรงกราบ

พระอยากทราบข้อความจึงถามไถ่

(ขยับเข้าใกล้ แนะนำให้พรายทวิปรู้จักกับพระโอรส พรายทวิปพูดรับรองโดยอัยาศัยที่ดีงาม และคิดว่าจะได้เพิ่มกำลังอีกแรงหนึ่งในวันนี้ และแล้วพรายทวิปเสด็จกลับประทับปราศรัยในเพื่อปล่อยให้พ่อลูกเขาพูดจากันตามประสาพ่อ-ลูก เมื่ออยู่เพียงลำพัง)

ศักดิ์สินชัย

... (ขยับเข้าใกล้พ่อแล้วพูดว่า) พ่อครับ วันนี้ผมมาเยี่ยมพ่อ ต้องการพูดกับพ่อด้วยความบริสุทธิ์ใจกราบขอวิงวอนเพื่อให้พ่อกลับตัวกลับใจเสียเถอะ นะพ่อนะ อย่าว่าลูกหน่อแก้วว่าถ่านะครับ เสด็จแม่เองก็...

สิงห์นรินทร์

... ไซ้ พ่อ...พ่อลูกพ่อ มีต้องพูดอะไรให้มากนัก พ่อเข้าใจการมาของลูกครั้งนี้ดี รู้ถึงความประสงค์ของแม่เจ้าด้วย

ศักดิ์สินชัย

... และแม่คิดว่าจะเชิญให้พ่อไปอาศัยที่วัดอาจารย์สักพักหนึ่งเพื่อบวชล้างบาป เพราะพวกเรานี้ไม่มีใครเอาเสียแล้ว

เท่ง

... (พูดเรื่องให้ไปบวช) บวชพ่อหลวง (โถงมัครเป็นโยม) อะไร ๆ ที่เขาไม่ต้องการแล้วมักพาไปไว้วัด ยกตัวอย่างเช่น แมวหมา เป็นต้น คนก็คล้าย ๆ กัน ที่ศีมีปัญญา ไม่ใครชอบอยู่วัด อยู่มั่งก็พ่อหลวงพุกมั่งไม่พุกมั่ง แมวหมาก็เหมือน ตัวไหนที่อยู่กินข้าววัด พ่อเห็นสวยงามพิมันชาวบ้านมักเอาเสีย เหลือมั่งก็ชี้เรือนวัดไปไม่รอด เด็กคิดคนคิดที่มีความรู้ดี ๆ บวชศีมาก็ตามวัน เจ็ดวันหรือพรรษาหนึ่งอย่างสูง ก็เหลือพ่อหลวงชี้ขันเฝ้าวัด

โถ

... มิ่งว่าเขาไซ้

- เท่ง .. กว่าพ่อหลวงลุงอ้ายหนู้ยดอก พ่อหลวงดี ๆ ภูมิใจว่าเขาใช่
(เท่งนำมาวิจารณ์อย่างสนุกสนาน นำหัวเราะ)
- ศักดิ์สินชัย ... พ่อไม่รู้ในหัวอกของลูก ไม่ได้ยื่นคำเขาเหยียดหยามลูก
ประการใด
- สิงห์รินทร์ ... ใช่ ๆ ๆ พ่อรู้ถึงในส่วนลึกของลูก พ่อให้กำเนิดเข้ามาด้วย
สายเลือดในอกของพ่อ ที่ไหนพ่อจะไม่รู้ธรรมาศัยใจคอของลูก
- ศักดิ์สินชัย ... ทำไมพ่อไม่สงสารลูกและแม่ แม่ต้องตกระกำลำบาก
- สิงห์รินทร์ ... โครบอกเจ้าว่าพ่อไม่รักลูก และแม่ของเจ้าปล่อยให้ตกระกำ
ลำบาก เด็กน้อยเอ๋ย เขายังไม่รู้ในจิตใจของพ่อ ไม่รู้ในส่วนลึกว่า
ทำไม เขาเอะเราคุยกันแค่นี้ละ หน้าทีของลูกที่ลูกจะต้องทำ
ดีแล้วลูก ดีมาก ที่ลูกปฏิบัติหน้าที่ให้ถูกต้อง รักชาติ ศาสนา
พระมหากษัตริย์ รักความเป็นไทย ดีแล้วลูก ให้ลูกของพ่อเป็นคน
ทำดีให้ตลอดไปเถอะ
- ศักดิ์สินชัย ... แล้วพ่อละ หน้าทีของพ่อ พ่อทำลูกแล้วหรือ พ่อสังหารลูกเพียง
เพื่อ...
- สิงห์รินทร์ ... พอลูกพอ
- เท่ง ... พ่อเด็กพูดลูกใจเขามั่งห้ามพอ ๆ ไม่มีปัญหา ทีหลานศักดิ์สินชัย
ถูกคำเหยียดหยามขับไล่ไล่ส่งจากพระเจ้าไพนุสินที่เมือง
โกธินทร์ เขากล่าวหาว่าเป็นลูกของ...อีได้กับลูกสาวเขาที่จริง
อดเปล่า
- หนู้ย ... ลูกกล่าวหา... แะ
- สิงห์รินทร์ ... ออย่าโกรธเขา ออย่าลงโทษเขา
- เท่ง ... อีโทษเขาใช่ฮะ กะเมื่อเราจริง แะ
- สิงห์รินทร์ ... เขายังไม่รู้จักเราดี วันหนึ่งเขารู้จักเรา
- เท่ง ... หรือเขาไม่รู้จัก ที่เขาไม่ให้ลูกสาวเขา ที่เขาไล่เราให้รีบจากแต่
เมืองเขาให้เร็วที่สุด แผ่นดินโกธินทร์ไม่ต้องการให้เราอาศัย
แะ ๆ นั้นไม่เพราะเขารู้จักเราดีไม่ใช่เหอ
- หนู้ย ... พ่อเอะเท่ง ยาว ไปเหลยกว่าถูกฉัด
- เท่ง ... พุดแก้อ้อซักถามไม่กระจ่างซัก ภูมิใจพุดเหลย
- หนู้ย ... พอดะเท่ง

โด ... กูให้แกไปบวช นั่นแหละกูได้เป็นเด็กโยม
 สิงห์รินทร์ ... (หัวเราะ ไม่นิโกรธนายเท่ง) การเมืองนี่ะ คำว่าการเมืองเข้ายังไม่
 รู้จักคำว่าการเมือง เพื่อการเมือง เอาเถอะเข้าคงจะรู้ไปเอง เราเข้าใจ
 กันไว้แค่นี้ก่อน ความเห็นของเจ้า ของแม่เจ้าพ่อรับเรื่องไว้
 พิจารณา เจ้ากลับไปบอกแม่เจ้าเถอะว่าพ่อคิดถึง สิ่งที่พ่อกระทำ
 อยู่เวลานี้ก็เพื่อลูกและแม่ของลูก จำไว้

(ทันใดนั้นเสนาเข้ามารายงานว่าเขมราชพร้อมด้วยทหารจากเมืองเทพโสภณเชิญให้พระเจ้า
 สิงห์รินทร์ออกไปพบที่พลับพลาหน้าเมือง เตรียมตัวไปตายด้วย สิงห์รินทร์รับรายงาน พอดีกับ
 พรายทวีปเสด็จออกมาพร้อมหน้า พรายทวีปก็ออกมารับรู้เรื่องด้วย พรายทวีปโกรธเขมราชมากที่
 กล้าเหยียบย่างเข้ามาในดินแดนยักษ์ แต่สิงห์รินทร์พูดจาหวานล้อมห้ามปรามพรายทวีปว่าเป็น
 เรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้า เรื่องเล็กน้อย เขาต้องการจะตามมาล้างแค้นแทนพ่อเขา ท่านก็ทรงทราบอยู่
 แล้ว แต่เป็นเรื่องของข้าพเจ้า อย่าให้ถึงกับพระองค์พลอยเดือดร้อนเลย อย่าให้มือของท่านเปื้อนด้วย
 เลือดที่หยดนิคหน้อยเลย ข้าพเจ้าเป็นผู้ผูก ก็ข้าพเจ้าขอแก้แค้นล้าง ท่านไม่ต้องเป็นห่วง ข้าพเจ้าจะ
 ตัดหัวมันเสียบปักประจานไว้หน้าเมืองจนได้ เจริญเสด็จพักผ่อน คอยฟังดูความสามารถของข้าพเจ้า
 ก็แล้วกัน และประการสองท่านจะไม่เป็นตีปลาหน้าไซหรือ แม่เขากำลังจะรวมหัวกับท่านในเดือน
 14 ขึ้น 16 ค่ำ นี้แล้ว ถ้าท่านไประหัดประหารลูกเขาให้ตายด้วยน้ำมือละก็เท่ากับ... ยักษ์ ไซ้ เราเข้าใจ
 เจริญท่านออกไปจัดการเรื่องของท่านเองให้สำเร็จเถอะ จะได้หมดเสี้ยนหนาม ครั้น แล้วพราย
 ทวีปกลับห้องปราสาท แล้วสิงห์รินทร์พูดกับศักดิ์สินชัยว่าเรื่องของพ่อ พ่อจะฆ่าพิฆเนมราช
 อีกหรือ เรื่องของพ่อ เเท่งว่าไม่มีปัญหา (โปรงใส) ไปเข้าไปด้วยพ่อเดี๋ยวนี้)

บทขับ

พระเลขออกนอกบุรีตรองตริตรัก
 ไครดีร้ายได้รู้ตองคู่กัน

จะทำศึกโรมรันกับหลานขวัญ
 แล้วทรงธรรม์รินออกไปนอกเมือง

ตอนที่ 10

(ออกรูปเขมราช สิงหนรินทร์ ตักศิณชัย เสนาทังสองฝ่าย)

บทขับ

เจอะหลานทักพระพักตร์พร้อมอย่างข้มข้ม ไม่เหน็บแนมให้ซ้ำด้วยคำขม

บทเจรจา

สิงหนรินทร์ ... สวัสดิ์เขมราชหลานรัก อารู้เรื่องภายในใจของหลานดี อาไม่ขอ
พูดแก้ตัวอะไรทั้งสิ้น

ตักศิณชัย ... ถึงอาจะพูดแก้ตัวอย่างไรก็ไม่พินิจ ไม่ต้องพูดอะไรให้มากเลย
ผมมาต้องการจะฆ่าอาให้ตายด้วยพระแสงของเสด็จลุงแค่นั้น
เตรียมเถอะอา เราไม่ใช่ญาติพี่น้องกันแล้วขาดสบั้นกันแล้ว ไม่
นึกเลยตั้งแต่ปู่ยาตาพวกไม่เคยมีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้น มาชั้นอา
แหละ และให้มันจบสิ้นกันเพียงชาตินี้แหละ ตักศิณชัยเข้ามาขอ
ลดหย่อนผ่อนโทษถึงเรื่องที่ผู้ใหญ่เขาก่อขึ้นรุนแรงเพียงไร เรา
พวกเราจะช่วยกันสะสาง คิดแก้กันใหม่ เพื่อคนรุ่นใหม่ รุ่นหลัง
เขมราช ... อย่างมาอยู่เกี่ยวเรื่องพี่เถย พี่ขอโทษที่พี่ต้องประหัดประหารกับพ่อ
ของน้อง และเป็นเรื่องที่พี่จะต้องทำ ถ้าน้องโกรธพี่ก็จงเข้าช่วย
เหลือพ่อของน้อง ช่วยกันฆ่าพี่ให้ตายตามพ่อพี่ไปด้วยเถอะ
พอน้อง ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว (แล้วหันหน้าไปที่อา)

บทขับ

ช่างหนักหนาอาเหยไม่เคยเห็น
ไม่เคยมีที่มาปู่ยาย
มาขายชาติขาดชายในสายเชื้อ
กินร่วมที่พี่ร่วมท้องยังปองราน

หนอนเกิดเป็นในเกลื่อน่าเบื่อหน่าย
อาใจคำทำได้ขายสันดาน
คนหน้าเนื้อใจสัตว์เคร่งฉาน
ไม่ต้องการให้อาอยู่คู่ฟ้าดิน

เชิญกำชับจับอาวุธหาจุดจบ
พระแค้นยืมพร้มพรายเมื่อได้ขึ้น
จึงเตรียมกายหมายรับจะจับหลาน
ความองอาจปราศเปรียวเหลือขำเหลืออง

ใครเป็นศพอจะได้สมอารมณ์ถวิล
คำคูหมิ่นแต่ไม่ระคายเคือง
พระกุมารกริ้วกล้าจนดาเหลืออง
เลบริบเขื่องอย่างโถมเข้าโรมรัน

(อาภกับหลานรบกัน ในที่สุดสิงหนรินทร์ก็เข้าร่วมหัตถ์จับเขมราชไว้ได้ สิงหนรินทร์พูดกับ
เขมราชเล็กน้อย)

บทจับ

นี่หรือหลานหาญกล้ามาทำผู้
ช่างหลับตามาตายถวายเนื้อ
จึงไม่คิดปลิดชีพให้รับลับ
จะให้ไปไกลเขตประเทศสมา
ไปศึกษาหาครูผู้วิเศษ
สำเร็จกิจคิดการมารานรอน

เออไม่รู้หรือว่าถ้าเข้าถ้าเสือ
แต่ในเมื่อเราเห็นไม่เป็นการ
เพราะเกี่ยวกับพันผูกว่าลูกหลาน
เรื่องคิดอ่านฆ่าอาจึงช้าก่อน
ได้เรียนเวทไสยวิทประสิทธิ์สอน
นี้ใจร้อนเพราะแรงแห่งโกรธา

เขมราช

...

ได้ยื่นคำร้องขอคังหอกปัก
ผมเสียดที่มีแต่พ่ายเพื่อ

เจ็บปวดนักคำไอ้ขัวโทสา
จงรีบฆ่าเราให้ชีพวายวาง

สิงหนรินทร์

...

ทำฮึกฮักซักพระแสงจะแทงคอ

ศักดิ์สินชัย

...

ฝ่ายพระหน่อศักดิ์สินชัยเข้าไปขวาง (หยุดพ่อ ผมขอ)

สิงหนรินทร์

...

(หัวเราะ) เจ้าจะทำกับเขาอย่างไร

ศักดิ์สินชัย

...

ขอ ขอให้เป็นเรื่องของผมทั้งหมด ผมมีเหตุผลที่ต้องทำ ยกให้ผม
นะครับผมจะพาไปฆ่าไปขายเป็นหน้าที่ของผม เพราะพ่อได้พูด
แล้วว่าอะไรเป็นหน้าที่ของลูกที่ต้องทำก็ให้ทำเถอะ นี่เป็นหน้าที่
ของลูกแล้ว

สิงหนรินทร์

...

เข้า...พ่อยอมยกให้เป็นเรื่องของลูกแล้ว คืนเดือนนี้ให้เข้าไปเยี่ยม
ลุงที่เมืองธรรมโสรฐ

ศักดิ์สินชัย ... ดุงจะดื้อนรับถูกหรือ
 สิงห์รินทร์ ... ไม่ต้องอ้างอะไรทั้งสิ้น นี่เป็นคำสั่งของพ่อ จำไว้
 (แล้วสิงห์รินทร์ก็กลับเข้าเมือง)

(ศักดิ์สินชัยเข้ามาหาพี่เขมราช ขอร้องให้พี่อยู่ในความสงบ เสนาทุกคนพูดจาทำทนายกันบ้าง เล็กน้อย ศักดิ์สินชัยห้ามปรามแล้วก็พาเขมราชออกจากหน้าเมืองยักษ์ เขมราชว่าจะพาไปไหน ทำอย่างไร ศักดิ์สินชัยว่าพี่คือเชลยของผม แล้วแต่ผมจะพาไปที่ไหน ผมบังคับ แล้วก็พาเขมราชออกเดินทางด้วยความสงสัยของเขมราช)

บทขับ

รีบประจําพาผ่านป่าเขา	แลถ้วนเหล่าไม้หลากมีมากมาย
เหวห้วยธารธารใสไหลพรังพราย	เรไรรายหรือร้องก็ก้องกรรณ
เสียงวิหคนกน้อยค้อยคืดหวีด	ดั่งสังคีตคีตคีตดนตรีสวรรค์
รอนแรมทางกลางป่ามาหลายวัน	ถึงหน้าบรรณศาโลพระโยคี
ถึงหน้าวัดทัศนารามवास	พระหน่อนาถปริดีเปรมเกษมศรี

บทเจรจา

หยุดอยู่หน้าวัด แล้วศักดิ์สินชัยเป็นผู้พูดก่อนว่า เรามาถึงหน้าวัดพระโยคีมหากัสสปะ อาจารย์ของธิดาจิรารัตน์ รู้ได้จากนางที่เคยบอกสถานที่ไว้ให้ทราบ แล้วใช้ให้เขมราชเข้าไปถวายตัว เป็นศิษย์เพื่อศึกษาวิชา ถ้าสำเร็จวิชาแล้วให้ไปมาพ่อหรือเขาเองก็ได้ เขมราชว่าศักดิ์สินชัยพูดเย้ยหยัน มีความโกรธอยู่ไม่หาย แต่สงสัยว่าทำไมพวกเขาจึงทำประหลาด ตกลงจะเข้าไปหาอาจารย์ถวายตัว เป็นศิษย์ ศักดิ์สินชัยก็เล่าพี่เขมราชว่าเราจากกันที่ตรงนี้ เขมราชก็จากไปหาพระฤาษี (หลบรูป)

ศักดิ์สินชัยตัดสินใจเดินทางไปเมืองธรรมโสรฐตามคำสั่งของพ่อทันที

บทขับ

ตัดสินใจไปเมืองธรรมโสรฐ	มิให้ขัดคำบิดาที่ปราศัย
เป็นคำสั่งหวังปองเราต้องไป	แต่ในใจเรายังพะวังพะวง

ราษฎรจะต้อนรับกับเราหรือ
 ลุงก็ยังคั่งแค้นแน่นทรวงทรง
 เราเลื้อยเนื้อเชื้อชาติราชวงศ์สิงห์
 นำกับมันนั้นไม่ปนคำคนว่า

จะถูกฮือเป็นไฟไล่ไสส่ง
 คงให้ลงโทษทัณฑ์ตามบัญชา
 เอาสัจจริงปักยันกันโทสา
 รีบตั้งหน้าหมายมุ่งไปกรุงไกร

ตอนที่ 11

ออกรูปยักษ์พราयทวิป พรายอาวุธ พระสิงห์นรินทร์

บทขับ

สุริยาฟ้าหมอกขึ้นดอกโลก
 สายลมพัดพัดพรายกระจายพราย
 อาทิตย์เริ่มเพิ่มแรงส่งแสงส่อง
 กลับแห่งหุดมคหายละลายลวง
 หอมรินรินกลิ่นขจรเกษรสด
 สัตว์เคินคินบินได้เลื้อยวายคลาน
 สัตว์มนุษย์สุดเลิศประเสริฐล้ำ
 สิ่งอาศัยในในโลกาหาไหนแม่น
 ในมหานรินทร์แผ่นดินยักษ์
 พรายทวิปบริบรัดจึงจัดการ

ก้อนเมฆโยกย้ายกว้างท่ามกลางหา
 แสงเดือนดาวจางดับที่จับดวง
 ไอละอองน้ำค้างท่ามกลางสรวง
 จำพวกพวงดอกไม้ขยับบาน
 ผิงกุ่มคดคมตามหาน้ำหวาน
 ออกทำการหากินทั่วดินแดน
 ไม่หยุดย่ำเหนื่อยยากลำบากแสน
 ย่อมเปลี่ยนแกนไปตามกฎกำหนดกาล
 ความคึกคักด้วยพหลพลทหาร
 เพื่อไปรานรุกรินทร์เอาถิ่นไทย

บทเจรจา

(ถึงวันเวลากำหนดเตรียมการเตรียมตัวเสร็จไม่ต้องจัดทัพให้ลำบากเสียเวลาเดินทาง เพียง
 กำลังสองพี่น้องก็พออยู่แล้ว อาวุธในโลกนี้ไม่มีที่จะทำลายเขาได้ ภายอยู่ยงคงกระพัน ตลอดกำลัง
 ฤทธิ์ก็มากนัก สิงห์นรินทร์ว่านำทหารไปรบราฆ่าตายเสียเปล่า ไปเพียงพระองค์ก็ชนะอยู่แล้ว
 นำหน้าตกลงเดินทางไปเมืองธรรมโสรฐทันที)

บทขับ

เชื่อในฤทธิ์วิद्याความสามารถ
เมื่อเตรียมพร้อมจอมมารชาตฤทธ
เดินข้ามทุ่งมุ่งเข้าป่ารุกขาเขียว
ตั้งเกศนำจ่าทางหว่างคีรีนทร์
ลำแดงฤทธิ์วิद्याหะผ่าเมฆ
แสงแดดอ่อนร้อนลงกลางคองคาร
ได้อิมหน้าตำราญจอมมารร้าย
ได้หนึ่งเดือนเคลื่อนคลาจากธานีนทร์
ตรงเข้าหาทหารเฝ้าค่านนอก
เสนาน้อมจอมมารนำสารไป

โดยทนองอาจไม่หวาดหวั่น
เสด็จครรรไลออกนอกธานีนทร์
ถัดเลาะเที่ยวเลียบธารละหานหิน
ถึงเขตคินพรมแดนแสนกัณคาร
ความเป็นเอกอสูรมีภินิหารีย์
หิวอาหารเดินหาสัตว์ป่ากิน
รีบพากายครรรไลบุกไพรสิน
ถึงบุรินทร์ธรรมโสรฐกษัตริย์ไทย
มอบสารบอกให้ส่งเจ้ากรุงใหญ่
ถวายองค์ทรงชัยที่ในวัง

ตอนที่ 12

ออกรูปกษัตริย์สิงห์ราช พระนางศิริจินดา เสนาเข้าเฝ้า

บทขับ

เห็นเสนาพาสารเข้ากรานกราบ
พอแตกสารอ่านครู่แจ้งใจ
หมายพิชิตคิศจิงราชเวียงชัย
เรารู้การนานมาก่อนเรื่องรอนรา

พระอากทราบข้อทองที่สงสัย
จะเกิดภัยยักษ์พาดผ่านเข้ามา
ตามนิสัยทงศักดิ์ของยักษา
จึงคิดหาทางกำจัดตัดต้นลม

บทเจรจา

(พูดด้วยพระนางและทหารรักษาพระองค์ เรื่องยักษ์พรายทวิปและยักษ์พรายอาวุธและสิงห์
นรินทร์ ได้เตรียมพร้อมกันมาประชิดคิคมเมือง ทำให้เราออกไปรบ พระนางเป็นห่วงจะทำอย่างไรจะ
สู้เขาได้หรือ)

สิงหนราช ... จะสู้ได้ไม่ได้ก็ต้องสู้

- ทหาร ... ขอให้พระองค์มีคำสั่งทหารออกรบ
- สิงหนราช ... ไม่มีประโยชน์ ไม่มีอาวุธจะทำร้ายเขาได้ เราจะออกไปทำศึก
ด้วยลำพัง ขอมคายให้น้องฆ่าเสียในสนามรบ
- ศิริจินดา ... น้องจะนำทัพยกตามพระองค์ไป
- สิงหนราช ... ทำให้ทหารเสียชีวิตเสียเปล่า ๆ พระน้องนางจงคอยให้พรพี่เถอะ
ที่จะรบโดยชั้นเชิง หากสู้ไม่ได้ก็มีทางเอาตัวรอด ไม่คายนรอก
(ว่าแล้วก็ลานาง นำทหารติดตัวไปเพียงคนเดียว ไปหายักษ์หน้า
เมือง)

บทขับ

จะหวาดหวั่นพรันไหวแต่ใจสู้	อ้ายศัตรูร้ายกาจขนาดใหญ่
แม้มันมีภินิหารย์อันชาญชัย	ประการใดลองดูให้รู้ดี
พระกำชับจับพระแสงประเสริฐสิทธิ์	จะรอนฤทธิ์ยักษ์ร้ายมิได้หนี
เสด็จออกนอกมหาปราศรัย	ตรงไปที่จอมมารที่ชานเมือง

ตอนที่ 13

ออกรูปยักษ์พรายทวิป ยักษ์พรายอาวุธ

สิงห์รินทร์ สิงหนราช เสนา

บทเจรจา

(พระเจ้าสิงห์รินทร์ พระราชาสิงหนราช เสนา เสด็จหน้ากัน ยักษ์แจ้งความประสงค์ให้
ทราบ สิงห์รินทร์ก็พูดด้วยพี่ให้ขอมยกเมืองให้ชนชาติยักษ์เสีย จะไม่อันตราย พระสิงหนราชเรา
จะยอมให้ง่าย ๆ ก็เสียดาติชายกษัตริย์ ให้เสียแต่น้องคนเดียวเถอะ ในที่สุดพรายทวิปก็เกิดรบกับ
สิงหนราช สัจญ์ว่าถ้าพรายทวิปสู้ไม่ได้ขอมแพ้กัณฑ์เมือง ยกเลิกเรื่องจะเอาแผ่นดินโสทรฐ์เป็นของ
ยักษ์ แต่ถ้าสิงหนราชสู้ไม่ได้ก็ให้ขอมยกแผ่นดินให้เป็นของชนชาติยักษ์ เป็นอันว่าตกลง แล้วก็
รบกัน)

ท่วมมเมืองมีคมิศทุกทิศเขต
 ได้โอกาสยาดราหาจอมวัง
 เข้าปรารภทงมองพบประสพพัคตร์
 จึงรับนำจ้ออกมานอกปรารภ
 อำนางฤทธิวิทยาอุ้มพาหนี
 ชี้ลมแยกแตกกระจายทางสายบน

สุดสังเกดให้เห็นหนด้วยมนตรีขลัง
 ตรงเข้าบังคมพาหาพระนาง
 เห็นทรงศักดิ์ศรีสวัสดิ์ไม่ขัดขวาง
 กำจับพลางอ่านเวทวิเศษมนต์
 โดยฤทธิล่องหนพระเวหน
 สามจอมคนขอค้ำไว้กลางลม

บทเจรจา

(สิงหนรินทร์จับนายเท่ง หนูน้อย โถ บังคับให้อยู่ด้วยพระองค์ เพื่อเป็นคนรับใช้พรายทวีป
 พรายอาวูรเข้าประทับอยู่ในพระราชวังหลวง พรายอาวูรประกาศตัวขึ้นเป็นประมุขแห่งเมืองธรรม
 โสรัฐ เปลี่ยนระบบการปกครองเป็นเผด็จการ เรียกข้าสาวชาววังมาพร้อมหน้า พระเจ้าสิงหนรินทร์
 ประกาศตัวเป็นรองประมุข จัดการเลี้ยงฉลองชัยชนะ เลี้ยงต้อนรับกษัตริย์องค์ใหม่ ให้นายเท่ง
 หนูน้อย โถ เป็นฝ่ายจัดการประธานงานใหญ่โตทีเดียว มีสิ่งละเล่นพร้อม เเท่งเอาเหล้านอกอย่างดีมา
 เลี้ยงฉลองยักษ์ พร้อมด้วยหมูเห็ดเป็ดไก่มากมายทีเดียว จอมยักษ์รู้สึกเป็นเกียรติและมีความรื่นเริง
 ด้วยเหล่าสนมกรมวัง นายเท่งรินเหล้าส่งให้ เชิญครบ ๆ รับผิดชอบ เพราะยักษ์ไม่เคยกินเหล้า ถือว่าน้ำ
 อย่างสิ้นสมุทรมหาเหล้านั้นแหละ)

บทขับ

จอมยักษ์พาชื่อถือน้ำ
 เมาสุราตาแดงคังแสงไฟ
 อ่างอวดไอ้โซ้วชาติวาสนา
 เขากอดคอเปาะโลโซ้อายเกลอ

เท่งส่งจ้ำรับชดจนหมดไท
 ฉีดเป็ดไก่เข้าปากจนรากรอ
 หาใครมาไม่มีที่เสมอ
 มึงอย่าก้อกินให้กองจนท้องกาง

โถ

...

ไม่ต้องกลัวอ้วะมีเนื้อสี่ขา
 หนั่งใ้กวางเครื่องในเอาไปใส่หนาง
 ของสำหรับกับแกล้มกินแถมไปพลาง
 วัวหมูย่างไก่เป็ดถูกินเจ็ดตัว

พรายทวิป ... เอาเลย ๆ กินไปเลย

บทเจรจา

(ด้วยอาการที่เมามากของจอมยักษ์ สิงหนรินทร์ได้โอกาสก็พูดคุยขอสรรเสริญพรายทวิป และพรายอาวุธ ขอพึ่งบารมีที่ใหญ่หลวง ไม่มีใครในโลกจะสู้ท่านได้ไม่มีอาวุธใดจะทำลายท่านได้ โลกทั้งโลกท่านจะปราบให้เรียบเป็นหน้ากลองไปเลยก็ยังได้ ท่านมีบุญวาสนาเหลือเกิน คือด้วยอะไร ไม่ทราบ บุญวาสนาที่สูงส่งเหลือเกินนะครับ โดยความเมตตาของจอมยักษ์ยังไม่อยู่ที่กอดคอสิงหนรินทร์ กอดคิงเข้ามากระซิบที่หู โดยคนอื่น ๆ ไม่ได้ยิน และหัวเราะ สิงหนรินทร์ก็หัวเราะ พูดคุยอ้อนวอนขอร้องให้ยักษ์กินเสียจนอิ่ม นายเท่ง นายหนุ่ย นายโต ก็ร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนาน ในเมื่อเห็นจอมยักษ์มีอาการเมากจนทรงพระกายาไม่ค่อยอยู่ ก็ให้นางสนมนำเข้าไปพักผ่อน ในปราสาท เป็นอันว่าวงเหล้าก็เริ่มทยอยกันกลับ สิงหนรินทร์เข้ากระซิบที่หูที่นายเท่ง ต่างหัวเราะ แล้วก็จากกันไป)

ตอนที่ 14

ออกรูปพรายทวิป ปักนอนแล้วลุกขึ้น

บทขับ

จอมกุมภภัณฑ์บรรทมอารมณ์สงบ	เหมือนสลบหลับไหลใกล้สว่าง
เสียงไถ่ถนั้ันรายใกล้รุ่งราง	จำพวกค้างคาวกลับที่ลับนอน
ดูเหว่าเว้าเร้าร้องเสียงก้องหู	การ้องกู่ก้านออกผันผอน
ทิสบุรพาฟ้าแจ่มแสงอ่อนอ่อน	ยักษ์ตื่นนอนรู้สึกนี้กงวียง
นั่งทบทวนครวญใครอยู่หลายหลบ	ไม่เคยพบน้ำใสใสนำให้หลง
เห่อหิมมีกนีกปลื้มจนลืมองค์	อ้ายเท่งส่งรินให้กูตายใจ
เมื่อสว่างมาเรามาความคิดอ่านออก	ถูกเขาหลอกเอาความลับย่อยับใหญ่
หลวมเพราะเราเมาเหล้ากินเข้าไป	เข้าห้องในนำน้องมาพร้องจา

บทเจรจา

(หลบรูปนำพรายอาวูรออกมาพูดคุยกัน พรายอาวูรยังมีอาการมึนเมาอยู่นิดหน่อย พรายทวิปแสดงความเสียใจที่ได้พูดความลับอันเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของพวกเขาให้สิงห์นรินทร์ทราบ และคิดกันว่าจะต้องฆ่าสิงห์นรินทร์เสียให้เร็วที่สุด มิฉะนั้นความลับอันเป็นสิ่งสำคัญของเราจะต้องถูกเปิดเผยหรือทำลายเสียแน่ ตกลงต่างก็ออกค้นหาสิงห์นรินทร์ทันที)

บทขับ

เที่ยวหาตัวทวิปไม่พบพักตร์

เจอะอาลักษณ์สอบถามตามสงสัย

บทเจรจา

พรายอาวูร	...	(พบนายเท่ง ถามเรื่องสิงห์นรินทร์)
เท่ง	...	ธุระอะไรอะไรครับ
พรายอาวูร	...	มีเรื่องจะปรึกษาเรื่องสิงห์นรินทร์
เท่ง	...	ผมไม่ทราบว่าท่านไปนอนที่ไหน หลังเลิกจากวงเหล้ากันแล้ว
พรายอาวูร	...	เขาพูดถึงเรื่องฤทธิปาฏิหาริย์ของเราให้ท่านรู้บ้างไหม
เท่ง	...	ไม่ครับ (หัวเราะ)

(แล้วยักษ์พรายทวิปปลาน้องกลับเมืองเพื่อติดตามสิงห์นรินทร์ด้วย และคิดว่าถ้าที่ธรรม-
โสรฐไม่มีคงกลับไปพรหมคีรีนทร์ ยักษ์สงฆ์อะไรบางอย่างจึงรีบออกติดตามทันที แล้วพรายอาวูร
ก็ค้นหาตัวตามเดิม)

บทขับ

พรายอาวูรสุดอาวรณ์เร่าร้อนจิต	ออกตามติดค้นหาทั่วสถาน
ไม่ปรากฏห่มครอยพลอยเคียดดาล(หลบรูป)	ฝ่ายจอมมารพรายทวิปรีบถึงมา
เมื่อถึงเมืองเอียงอย่างขึ้นปรางค์มาศ	เข้าพบนาฏสมุขีศรียศถา
กล่าวแถลงให้แจ้งจิตตามกิจจา	แล้วไปหาทราชมชประทุมทอง

พบข้าสาวชาววังกำลังวุ่น
 กราบทูลความทราบนวงนวลละออง
 ความสงสัยในจิตไม่คิดพลาด
 จนท้วงบไม่พบเจ้าเส้าอรุรา
 คงนำพาพระเทวีหกลึกหนีหลบ
 ทรมานการตายเสียให้ตรอม
 ใอันวลนางห่างเหินค้นหา
 ถนอมนวลสงวนนางไว้กางนอน
 เส้าสลดหมดสลายสายสวาท
 จะย่อยยับเสียดกับยอดเขาวมาลัย
 จึงหวนคิฤทธิ์คั่นแน่นกระหน่ำ
 สิงห์นรินทร์สิ้นคิดแค่นี้ไป
 โผงผางเพียบเหยียบรุกข์มารบุกยับ
 ขาม โขคเงินเนินเขาเหมือนเมามัน

ดูหมองหม่นพักตราอยู่หน้าห้อง
 รู้ว่าน้องประทุมนางจากปรางค์ปรา
 เข้าปราสาทรุกรนเที่ยวค้นหา
 เชื้อแน่นว่าสิงห์นรินทร์จอมปลิ้นปลอม
 ภูตามพบจะลงทัณฑ์ให้มันพอม
 คิดถึงจอมกลอยใจต้องไกลจร
 พี่อุส่าห์ตั้งสัจให้ผัดผอน
 ถูกตัดรอนให้รักพี่หักราน
 เหมือนถูกฟาดด้วยสายฟ้ามาประหาร
 ต้องชมชานเส้าทรวงเพราะหวังโย
 ในทรวงชำเหมือนเขาเชือดให้เลือดไหล
 ภูเจ็บใจตามไล่เสียให้ทัน
 ต้องล้มพับเมื่อขวางพักครัยมัยักษ์ผัน
 อย่างคุณคั่นเคียดไปองค์เดียว

ตอนที่ 15

ออกรูปจिरารัตน์ สีแก้ว ยอดทอง หนีจากเมืองกำลังเดินทางไปหา

ฤทธิ์กัศสปะ

บทขับ

พระธิดาจिरารัตน์ประหวัดหวัง
 ความรัญจนป่วนใจฤทัยทวิ
 พี่รักน้องน้องก็รู้ที่อยู่ว่ารัก
 น้องยังจำเคยคล้าดูบรอยจูบชาย
 คำสัญญาสาบานที่หวานแหว่ว
 ใฮ้ห้ำรักกลับหักร้างเป็นกลางดวง

จากเวียงวังจะไปหาดาฤทธิ์
 คิดถึงพี่ศักดิ์สินชัยอยู่ไม่วาย
 มิใช่หักร้างสวาทให้ขาดหาย
 หลังมือซ้ายซาบซึ่งตราครึ่งทรวง
 ยังจับแก้วหูน้องว่าข้องหวง
 ใให้นาวทรวงโศกซ้ำทุกคำคืน

น้องอยู่วังนั่งนอนให้ร้อนรุ่ม
 สารถค์ขัดสนอดทนกติ่น
 จะไปหาอาจารย์ให้ท่านช่วย
 นึกอับอายขายหน้าช่างประไร

ความกตัญญูคุ้มครองอย่างขมขื่น
 เพียงหน้าชื่นอกตรมไม่สมใจ
 ปรีกษาค้วยจะลงเห็นเป็นไหน
 เมื่อเรารักศกคี่สินชัยด้วยใจจริง

บทเจรจา

(เรื่องในอกได้พูดระบายออกกับนายสีแก้ว - ยอดทองระหว่างทาง เรื่องความรักที่มีต่อศกคี่
 สินชัย พ่อแม่ไม่ยินยอม แต่นางยังรักเขามาก ลืมเสียไม่ได้ คุยกับสีแก้วพักหนึ่ง แต่ยอดทองบอกให้
 ลืมเขาเสียแล้วหารักอื่น ยอดทองจับนางตามประสาคนบ้านาย แล้วเดินทางต่อ)

บทขับ

รีบประจําพาทันคลาไคล
 รุกขาครีม้งมเงียบเชียบสังค
 หอมบุบผาศารพันทั้งจันอิน
 เห็นสายหยุดพุดพยอมนางน้อมกึ่ง
 ถึงชากเขินเห็นคอกไม้จะไคร้ชม
 ในป่าเปลี่ยวเหลี่ยวแลเห็นแต่นก
 ที่หุบเขาเหล่าฝูงนกยูงลง
 เค้าโหมงมองพร้อมเพรียงกร้องเรียกคู่
 ช้างแซวแหว่แก้วพรอดจอดตำเนียง
 กินปลีเปล้าเขาไฟฝูงไก่อป่า
 นกขุนทองปองไล่เบญจวรรณ
 ขมิ้นอ่อนนอนรายบนปลายเปล้า
 นกกระต๊วตัวขาวราวสำลี
 พินิจพลงนางรำพึงถึงนิเวศ
 ให้จับคอนนอนเล่นเจรจา
 โอ้จากนกคกมาอยู่ป่าสูง
 สงสารโอ้โนรืออยู่ที่คอน

สังเกดในจำทางหว่างคีรินทร์
 ละเลาะลัดเลียบธารละหานหิน
 อินทนิลนางแฉ้มแกมสุกรม
 วิสัยหญิงอยากได้เค็ดไต้ผม
 ชื่นอารมณ์เรียทางไปกลางดง
 ฝูงวิหคเหมราพระยาหงส์
 ว่อนเป็นวงเวียนราชขม้ายเมียง
 กลุมพูโพระคกโศกปกเสียง
 นางนวลเคียงคู่นางไม่ห่างกัน
 เสียงโกญจาจ้วจ้วไก่อแก้วขัน
 ตามเพศพันธุ์ภาษาบรรดามี
 เป็นคู่เค็ดลัดลิ่งคลอละออศรี
 นางโนรีแดงฉาดสะอาดตา
 อยู่ขอบเขตเศสรักเสียงปีกษา
 ถึงเวลาเสบท้องเคสร้องวอน
 ฟังแต่ฝูงนกเถื่อนไม่เหมือนสอน
 เคยชูชันชื่นอารมณ์ได้ชมเชย

เคยชมสวนล้วนแต่สรรทุกพรรณไม้
 มีเคยชากกรากกราก็จำเคย
 รัญจวนจิตคิดแค้นแสนทเวษ
 เสียตายรักหักร้างไปห่างไกล

มาชมไพรพฤษานางใจหาย
 เมื่อไรเลยจะได้คืนมาชื่นใจ
 น้ำพระเนตรนองตลกขกชกไหล
 อนาคตใจเดินทางไปกลางดง

ตอนที่ 16

ออกรูปพระสิงห์นรินทร์ พระนางประทุมทองหนีจากเมืองยักษ์ กำลังเดินทางอยู่กลางป่า

บทขับ

หลบหนีออกนอกบุรินทร์แผ่นดินยักษ์
 เวทนาระกำมาจำจอง
 เราเหมือนตัวละครเที่ยวฟ้อนเล่น
 เป็นบ่าวไพร่นายนางต่างต่างกัน

อย่าทุกข์นักเลยพี่นางจะหมางหมอง
 ถึงยามต้องขากร้ายปล่อยให้มัน
 แสดงเป็นตัวอะไรอย่าไหวหวั่น
 เพราะฉะนั้นพี่อย่ากลัว

บทเจรจา

ประทุมทอง ...
 สิงห์นรินทร์ ...

อะไรนะ ที่เอามาพูด ฉันไม่เข้าใจ
 คิดว่าตัวผมและพี่ก็คือตัวละคร เราเป็นตัวละครในท้องเรื่องเรื่อง
 หนึ่ง เข้าใจไหมครับ โลกเราคือโรงละคร โรงใหญ่โรงหนึ่ง แล้ว
 พวกเราก็คือตัวละครที่จะต้องออกแสดงกัน แล้วแต่ว่าใครเป็นตัว
 อะไร

ประทุมทอง ...
 สิงห์นรินทร์ ...

ฉันและคุณคือตัวละคร
 ครับ ๆ เราคือตัวละคร เพราะฉะนั้นให้พี่นี้เป็นตัวละคร สมมุติให้
 แสดงเป็นตัวนางนะครับ ร่วมแสดงกันกับผม เรากำลังแสดง
 ละครอยู่แล้วนี่ครับ

- ประทุมทอง ... อะไรนะ แสดงอย่างไรนะ
- สิงห์นรินทร์ ... นี่แหละเรากำลังแสดงอยู่แล้วนี่
- ประทุมทอง ... ฉันไม่เข้าใจ
- สิงห์นรินทร์ ... พี่จะเข้าใจไปเอง บทในเรื่องจะนำไปเอง แล้วพี่ก็เข้าใจได้เอง
- ประทุมทอง ... ฮี...แปลก
- สิงห์นรินทร์ ... ครับ แปลก และก็เป็นที่ดีพร้อมสนุกด้วย พี่เชื่อเถอะ
- ประทุมทอง ... ฉันจะไม่เชื่อถือคุณ ไม่ร่วมอะไรกับคุณทั้งสิ้น คุณคือศัตรูของ
ฉัน ทำลายความสุขของฉันจนยับเยิน
- สิงห์นรินทร์ ... ครับ ๆ ฉากนั้นปิดไว้ก่อน ค่อยย้อนกลับไปแสดงทีหลัง ตอน
เรื่องละครใกล้จบ นะครับ
- ประทุมทอง ... ไม่ ฉันไม่ ฉันเกลียดคุณ
- สิงห์นรินทร์ ... ถ้าพี่นางโอรชเกลียดผม ไม่ร่วมเดินทางแสดงละครร่วมกับผม ก็
เชิญครับ เชิญพี่ไปเลย แยกทางกับผมตรงนี้ เชิญพี่ไปเลย แต่พี่จะ
ปลอดภัยกับสิ่งชั่วร้ายในป่านี้ได้หรือไม่ฉันไม่ทราบ หรือ
หากยักษ์พรายทวิปตามหามาพบ หากกลับไปเป็นเมียของมัน ผมก็
ไม่รู้ และช่วยอะไรไม่ได้
- ประทุมทอง ... แล้วที่คุณไปจุดคร่ำฉันมาเพื่อให้เป็นเมียพรายทวิปล่ะ รับรู้แล้ว
ใช่ไหม ทำดีแล้ว สมใจแล้ว ช่วยเหลือแล้วใช่ไหม ใช่ไหม ทำไม
นี่ล่ะ
- สิงห์นรินทร์ ... ครับ มันเป็นเรื่องที่ผมแสดงละครของผม ผมแสดงไปตามท้อง
เรื่อง พี่ก็แสดงความฉลาดเอาตัวรอดได้ สอดตามบทบาทในเรื่อง
แล้วนะครับ
- ประทุมทอง ... อะไรนะ ฉันไม่เข้าใจคุณ
- สิงห์นรินทร์ ... ถ้าอย่างนั้นผมขอลา แยกทางกับพี่ตรงนี้ ผมขอลาแล้วนะ ให้พี่
โชคดี ปลอดภัยนะครับ (หลบรูป)
- ประทุมทอง ... เดี่ยว เดี่ยว กลับมานี่ก่อน ฉันจะไปกับคุณ รอฉันด้วย ฉันจะไป
ร่วมแสดงละครกับคุณ
- สิงห์นรินทร์ ... ครับ ๆ เชิญเลยครับ อย่าช้า ยักษ์พรายทวิปจะติดตามมาทัน ผม
เข้าใจว่ามันต้องรู้ว่าผมนำพาพระนางหนี (เดินทางด้วยกัน)

บทขับ

กลางดงลึกพฤกษ์เปรียบเงียบสงัด
 พอพระพายฉายพามารื่นรื่น
 พิภพหอมพยอมหวานมวลงมาลี
 สายหยดพุดโพदानทานตะวัน
 กลางป่าเปลี่ยวเหลียวแลเห็นแต่่นก
 ช้างแฉวแฉวแก้วพรอดลอดเพราะพราย
 เสียงนกเปล้าเกล้าคู่อยู่ออกออก
 นกกระต๊วตัวขาวราวสำลี
 พินิจเพลินเดินพลางไปกลางพฤกษ์
 นำกันเดินเมินมองเลียบช่องป่า
 ชะนีสาวขาวโสดคูโกลดโผน
 บนต้นยางป่างยอดตลอดทะยาน
 ภูเขาใหญ่ไกลลิบระยิบยับ
 คูยี่ดียวขาวขึงเหมือนผึงเกี้ยว
 ทุเรียนหนามขามชุกถุกสุกหล่น
 เก็บจับปอกออกทานรสหวานมัน
 ถึงสายน้ำลำห้วยไหลพวยพุ่ง
 แสงแดดร่มลมรื่นชื่นฤทัย

จึงรับนำข้าทางหว่างคีรีนทร์
 หวาดเสียงสัตว์ผีสงกลางไพรสิน
 หวนหอมกลิ่นบุบผาสารพัน
 ปีบจ่าปีสุกรมมสวรรค์
 อัญชันกรรณิกาจำปาราย
 ผุ่งวิหคหัวหินบินผันผาย
 ขุนทองไล่เบญจวรรณบรรดามี
 พร้าพร้อมพรอดร่วมรักเข้าปีกยี่
 นางโนรีแดงฉาดสะอาดตา
 เห็นมฤคเดินผ่านริมชานผา
 เที้ยวหาหญ้าหาน้ำตามถ้ำธาร
 จับไม้โหนตัวหันถลันหาญ
 เสียงก้งวานหวู่โหวยแต่โดยเดียว
 หมอกกลงจับคลุมเงาขอดเขาเขียว
 ทับเทือกเทียวทิวเขาเป็นเงาควัน
 อยู่ใต้ต้นหอมกลิ่นถวิลหัน
 ทุเรียนพันธุ์หมอนทองของป่าไพร
 กอบกับอึ้งมือกินกระสินธุ์ใส
 รีบตั้งใจนำนางไปกลางพะเนิน

ตอนที่ 17

ออกรูปเขมราช สะหม้อ ขวัญเมือง ลาอาจารย์จากวัดกำลังเดินทาง

บทขับ

ได้วิชาครุฑาผู้ใหญ่
 สดแสนแสบแปลบปลาบเหมือนดาบคม

ตั้งใจไปฆ่าอาให้สาสม
 เข้าระดมฟันฟาดให้บาดเจ็บ

พ่อก็ตายกายเราถูกเขาหยาม
 พระอาจารย์ท่าน ไม่ห้ามปรามอย่างไร
 คาผู้ใหญ่ใจถึงเหมือนหนึ่งปราชญ์
 อาใจดำแต่ทำดีตาชี้ว่า

ซึ่งรับความอับอายทนไม่ไหว
 และก็ไม่หุนหันใช้ให้ฆ่าอา
 ออกโอวาทไว้ให้คิดเป็นปริศนา
 เราอย่าฆ่าคนที่ดำจำให้ดี

บทเจรจา

เขมราช ... เป็นคำพูดของอาจารย์ว่าเราอย่าฆ่าคนที่ทำดี ใครนะที่ทำดี ใคร
 อานันหรือทำดี
 สหะม้อ ... ถ้ามึงพูดฟังยากก็ตาย อีเชื้อ ไหร่แก ที่เราจะไปฆ่าพระเจ้า
 ลิงห์นรินทร์ แต่ว่าแกใช้ให้ไปฆ่า แต่แกห้ามไม่ให้ไปฆ่า ให้เรา
 เลือกลงเอา พระลิ่งนรินทร์แกว่าใจจริงใจดำอำมหิต แต่ทำดี
 (คุณนิคหน้อย เดินทางต่อไป)

บทขับ

ได้เก็บจำคำดาเอามาคิด
 ความแค้นคั่งตั้งหน้าพยายาม
 บุกป่าดั้นหั้นคูเห็นหมุ่นก
 ที่หุบเขาเหล่าฝูงนกยุงลง

แต่ในจิตปวดเจ็บเหมือนเหน็บหนาม
 ชวนกันข้ามโขดเขาลำเนาแดง
 ฝูงวิหคเหมาพระยาหงส์
 เลยเดินตรงไปพบประสพคน

ตอนที่ 18

ออกรูปเขมราช ลิ่งนรินทร์ พระนางประทุมทอง เสนา

(ประทุมทองเห็นถูกตรงเข้ากอดทันที ว่า..ลูกแม่)

บทขับ

เห็นว่าแม่แน่ชัดคนัดเนตร
ให้วงงสงสัยไถ่ถามความ
นางจับหัตถ์ตรัสบอกพระลูกแก้ว
อาไม่กวนลวนลามหักน้ำใจ

ภูเรศก้มกราบใจวาบหวม
อาลวนลามมารคามาหรือไร
คิดคิดแล้วแม่ก็งยังสงสัย
เขาหวังให้แม่มาเล่นละคร

บทเจรจา

เขมราช	...	อะไรนะ แสดงละครอย่างไรกันแม่
ประทุมทอง	...	ถามอาเขาคุณเถอะ
เขมราช	...	แสดงละครอะไรของท่านนะ
สิงห์นรินทร์	...	กำลังแสดงอยู่นี่ไงละ
เขมราช	...	เหลวไหล เขานำแม่มาจากเมืองหรือ
ประทุมทอง	...	เรื่องเป็นมาอย่างนี้ถูก (แล้วนางก็ว่าอย่างนั้น สรุปว่าเข้าใจแล้ว)
เขมราช	...	นี้หรือเรื่องละครของอา จบเสียเถอะ ผมคิดว่าพระเอกตายก็ จบเรื่อง เตรียมตัวตายเถอะอา
สิงห์นรินทร์	...	เธอไปได้เรียนวิชาสำเร็จดีแล้วหรือ เก่งแล้วหรือ
เขมราช	...	ไม่ต้องพูดมาก ไม่ต้องใช้ถ้อยคำ เตรียมตัว แม่ไม่ต้องห้ามผม
ประทุมทอง	...	เขมราชถูกแม่
เขมราช	...	ให้พรผมแม่
สิงห์นรินทร์	...	(หยุดพูดเตรียมตัวรบ)

บทขับ

จะกำขับจับอาหวังประหาร
ปวคเจ็บนักปักใจเหมือนไฟจ่อ
อำนาจฤทธิ์วิชาพระหน่อขนาด
เขารับจับอาพิลวัน

โดยบันดาลโทโสโมโหห่อ
ต่างเข้าต่อกรกันสนั่นดัง
มีสามารถเร็วนักเหมือนจักรหัน
รวบกายันเอกองค์พระทรงชัย

รวบพระหัตถ์มัดไพล่ทั้งซ้ายขวา
ก่อนจะฆ่าอนันท์ให้บรรลัย

ยังจำวาจาตุงที่กรุงใหญ่
มอบหยกให้อาก่อนตอนฆ่ากาย

บทเจรจา

เขมราช ... ครานี้เป็นที่ผมมั่งล่ะ ไม่ต้องพูดอะไรกันแล้ว เาหนีหยกสิงห์ ลุง
ตั้งมอบให้มาว่า ก่อนจะตัดคออาให้มอบหยกสิงห์นี้ให้อาเสียบ
ก่อน เอรับเอา
สิงห์รินทร์ ... อาจจะรับได้อย่างไร
เขมราช ... ออ...ลืมไป ผมมัดมือไว้ เาแก่ให้ หยิบหยกสิงห์ให้เอาไปเลย

บทขับ

พระรับหยกยกหัตถ์ขึ้นพิศผาง ลงท่ามกลางสุธาแตกสลาย
เมื่อหยกแตกแปลกตาสิ่งฟ้าทวย เป็นจดหมายอยู่ในใส่ไฉวันาน
พระจึงจับรับรองของผืนนี้ สมใจนี้กงานงส่งให้หลาน
มอบแก่เจ้าคงข่าวแปลกจงแตกอ่าน ค่อยจัดการฆ่าอาให้สาใจ

(สิงห์รินทร์ว่าเจ้าหน้าที่ของถึงเจ้าโดยเฉพาะ รับไปอ่านเถอะ เขมราชรับสารอ่านคู่นั้นที)

บทขับ

เมื่อคลี่สารอ่านคู่มือรู้ชัด ลายพระหัตถ์เลขาบิดาเขียน
แจ้งงานลงนามไว้แนบเนียน มิได้เปลี่ยนแปลงปลอมสมยอมจริง
เป็นคำสรรบัญชาพระทรงฤทธิ์ ปกาศิตข้อประสงค์ของวงศ์สิงห์
มีเหตุผลลยเข้าแอบอิง จนทุกสิ่งแจ้งจิตในกิจจา
ว่าพระองค์ทรงศักดิ์หลักประทีป ขอมพลีชีพเพื่อชาติศาสนา
ได้สร้างศรีวีรกรรมอันล้ำค่า จึงให้อานาเอาเศียรพระองค์
เข้าพบยักษ์หลักยันชั้นแตกแยก เป็นกลแทรกแผนการให้มารหลง
ยักษ์เชื่องอ้อยร้อยคำอย่างจ้านง เรื่องเลขตรงเข้าจุกกุศโลบาย

อาเป็นนอนชอนไซอยู่ในเนื้อ
 เรื่องฆ่าอาอย่าทำให้จำตาย
 พ้ออ่านจบชบองค์ก็มลงกราบ
 ยกคำหนักปีกหนามเอาตามใจ
 พระรับหัตถ์ครัสว่าอาจะบอก
 การแยบยลกลศึกข้อมล็กแรง

ปราบชาติเชื้อยักษ์ยงให้ผงผาย
 จงรวมสายเลือดคณัตรีย์กำจักกัย
 ผมพั้งทราบข้อทงสิ้นสงสัย
 ให้อภัยหลานด้วยช่วยชีแจง
 เรื่องแทรกชอกช้อนชับล็กกลับแฝง
 อาจะแจงให้เจ้าได้เข้าใจ

บทเจรจา

เขมราช ... ครับอา
 สิงหนรินทร์ ... อย่างที่วานั้นแหละ อาเป็นตัวละครที่กำลังแสดงอยู่เวลานี้ คำว่า
 ตามสิงห์เจ้ารู้แล้วใช่ไหม
 เขมราช ... ครับ สิงทราช สิงหนราย สิงหนรินทร์ ครับ ตามสิงห์ ตามพี่น้อง
 สิงหนรินทร์ ... นั้นแหละ แต่พระเชษฐาสิงทราช ลูกของเจ้าเป็นผู้วางแผนคิด
 แผนทั้งหมดนี้ขึ้น เป็นคำสั่งให้อานาเอาศิระะ
 เขมราช ... เสด็จพ่อของผมาเข้าพบยักษ์พรายทวิป
 สิงหนรินทร์ ... ไซ้ อานาเอาศิระะ จะเป็นของพ่อเจ้าหรือไม่นั้นอายังไม่รู้แน่ชัด
 เขมราช ... แล้วใครผู้ฆ่าพ่อผมาตัดเอาพระศอ เอาศิระะให้อาพาไปเมือง
 สิงหนรินทร์ ... อาไม่รู้ พ่อของเจ้าจะตายจริงหรือเปล่าอาก็ไม่รู้ ถ้าเจ้าจะรู้ให้
 ละเอียดก็ค่อยถามลูกของเจ้าเอง
 เขมราช ... เสด็จพ่อหัวขาดแล้ว ยังไม่ตายหรือ
 สิงหนรินทร์ ... อาบอกแล้วว่าเรื่องทั้งหมด พี่สิงทราชเป็นผู้ปกาศิตทั้งหมด

(เสนา พระนางประทุมทอง สงสัยต่างอยากรู้เรื่องจริง ถามสิงหนรินทร์ สิงหนรินทร์ก็ซัด
 ทอดไปสิงทราชผู้เดียว และสิงหนรินทร์ก็บอกเรื่องถึงคนสำคัญคืออาจารย์ยักษ์พรายทวิป เราควร
 รีบกำจัดมัน แล้วก็ไปหาอาจารย์มหากัสสปะเพื่อให้ช่วยเหลือ ค่อยไปคุยกันให้ละเอียดที่วัด ที่นี่ข้า
 นึกไม่ได้เดี่ยวยักษ์พรายทวิปจะตามมาพบ ว่าแล้วก็ออกเดินทางทันที กลับรูปก็ถึงวัด มหากัสสปะ
 อาจารย์)

ตอนที่ 19

ออกรูปฤกษ์ก็สสปะ สิงห์นรินทร์ ประทุมทอง เขมราช

บทขับ

เมื่อถึงมาอาศรมพระนักสิทธิ์
ก็สสปะอาจารย์เห็นการณีไกล

เข้าบังคมบรมมิตรที่ล้อมใส
จึงรับหัตถ์ตรัสตามไปตามการ

บทเจรจา

เขมราช
ฤกษ์

... (แนะนำให้อาจารย์ทราบ) นี่แม่ประทุมทอง นั้นอาสิงห์นรินทร์
... ออ ไหนว่าเจ้าจะฆ่าพระเจ้าสิงห์นรินทร์ ฆ่าแล้วหรือลูก
(แล้วฤกษ์เข้าเล่น แล้วสิงห์นรินทร์ก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฤกษ์ทราบ
ตามที่ตัวเองได้วางแผนเพื่อกำจัดศัตรู ฤกษ์หัวเราะชอบใจว่าเก่ง
ฉลาด คนดีมีปัญญาสามารถพาบ้านเมืองและราษฎรรอด

เขมราช
ฤกษ์

... (วิงวอนให้อาจารย์ไปช่วยเหลือทำลายพิธีการของพระฤกษ์
ก็สสปะ อาจารย์ยักษ์ที่เขาพรายพยับโลก)
... แล้วกลัวมันทำไม อ้ายพวกทำลายศาสนา รับปากช่วยเหลือ

ทันใดนั้นจिरารัตน์ก็ถึงมาที่วัดอาจารย์ เข้าพบอาจารย์

บทขับ

ขณะนั้นพระริคาจिरารัตน์
กราบบังคมสมเด็จพระเจ้าดา

ถึงมาวัดอาจารย์กราบเข้าหา
เห็นคนมาหลายคนจงใจ

จिरารัตน์
ฤกษ์ก็สสปะ

... สวัสดิ์คะอาจารย์
... ออ ฮ่า ๆ พอดี จิรารัตน์เข้ามาพอดี (แล้วฤกษ์ก็แนะนำให้รู้จักกับ
ทุกคน) นั้นเขมราชก็ถูกศิษย์ของพ่อเหมือนกัน เขาพึ่งมาเป็นศิษย์
พ่อเมื่อเจ้ากลับไปแล้ว

(สรุปว่าให้นางประทุมทอง สิงหนรินทร์ พักอยู่ที่วัด ฤาษี เขมราช จิราทัศน์ เสนา ออกเดินทางไปภูเขาศรายพยับโลกเพื่อพบฤาษีอสังขิกะ เพราะคิดว่าถ้าท่านไม่ไปเองจะสู้ฤาษีอสังขิกะไม่ได้ และจะทำลายบ่อน้ำว่านศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้ จิราทัศน์คือใจที่รู้ว่าสิงหนรินทร์พ่อของศักดิ์สินชัยเป็นคนดี แผนการณ์ที่กระทำก็เพื่อช่วยบ้านเมือง นางยินดีร่วมงานไปช่วยเหลือ)

บทขับ

ออกจากวัดศักดิ์ทางกลางอากาศ
ขี้ลมแยกแหวกทางกลางนภา

ด้วยอำนาจพระโยคีมีคาถา
มุงภูเขาศรายพยับโลกทมิฬ

ตอนที่ 20

ออกรูปฤาษีโกญจัญญะ สิงหนราช ศักดิ์สินชัย เสนา

บทขับ

รังสีทองส่องไสเริ่มไขแสง
เหล่าสัตว์ไพรไถ่กาออกหากิน
บุปผาเผยประกายถิ่นเกิดเลี้ยง
ลูกปลากลิ้มริมหนองพันฟองฟู
พ้อออกไขคุบใส่ฟองละอองขาว
จนเคลื่อนลอกออกถูกความผูกพัน
ฝ่ายองค์โกญจัญญะพระคาบส
อันรูปรสเสียดถิ่นขอมกินที่พึ่ง
พ้อแสงทองส่องสาธอากาศสด
พร้อมด้วยองค์ทรงฤทธิ์อิศรา

สว่างแจ้งทั่วฟ้าป่าไพรสิน
ภูมรินร้อนแร่เชยเรณู
เรไรเรียงหรีดหิ่งห้วงห้วงหู
คลอเคล้าคู่ร่วมรักสัมผัสพันธุ
ตัวผู้เฝ้าฟองไขไม่ผายผัน
เฝ้าป้องกันถูกนัยคยระวัง
บ้านพิณพรตพรหมจรรย์มั่งมั่นหวัง
อนิจจวะตะตั้งขารา
พระคาบสประทับบรรณทรงพรรษา
เสด็จมาพึ่งร่วมโพธิสมภาร

บทเจรจา

(พูดตามเรื่องราวที่ผ่านมา จะเปิดเผยเรื่องออกก็ได้หรือแล้วแต่ หรือจะว่าเรื่องอย่างนั้น ๆ เรื่องของนายเท่งที่ได้รับกระซิบบังมาจากเจ้าฟ้าสิงห์นรินทร์ ให้นายเท่งเปิดเผยออกถึงความดีมีฤทธิ์ของยักษ์พรายทวีป และเพื่อให้ศักดิ์สิทธิ์และเจ้าฟ้าสิงห์นรินทร์ ขอความช่วยเหลือให้พระอาจารย์โกญจัญญะไปช่วยเหลือปราบดาบษอักษะที่ภูเขาพรายพิฆาต ผู้มีเวทมนตร์ขลัง พร้อมด้วยมีบ่อน้ำว่านศักดิ์สิทธิ์แห่งหุบชีวิต และทำให้ร่างกายคงทน ฤาษีโกญจัญญะฉานรู้ว่าฤาษีมหากัสสปะและเขมราช พร้อมลูกศิษย์สาวไปช่วยเหลือแล้ว พอเพียงแล้ว ตัวเองไม่ต้องไปก็ได้)

เท่ง ... ว่าฤาษีโกญจัญญะไม่สู้คน พูคว่าต่าง ๆ นานา ขี้ขลาดตาขาว ถ้า
นิมนต์ให้ไปฉับข้าวบั้งสกุล สิ่งที่ได้เงินที่เขาถวายมาก ๆ ถนัดจึง
ไปเลย ไม่สบายอยู่ก็ไป นี่เรานิมนต์ก็ให้ไป พรายพิฆาตโลก

ฤาษี ... เออ นี่สู่อิมนต์ถูกพาไปให้รบกับเพื่อน

เท่ง ... แล้วไปไซ้ ไม่ไซ้หะ

ฤาษี ... (โกรธ) ไปก็ไป ถ้าไม่ไปอายเท่งว่ากูไม่สู้คน

เท่ง .. (หัวเราะ ทำสำนวนกันนิดหน่อย)

ศักดิ์สิทธิ์ ... ก็คือใจที่คิดว่าคงได้พบกับจิวรัตน์แน่

ฤาษี ... ไปก็ไป กษัตริย์สิงห์นรินทร์ไปพักผ่อนไม่ต้องไป คอยอยู่ทางนี้
กับสมเด็จพระนางศิริจินดา และนางกลิ่นสุคนธ์ (ไปกันเพียงฤาษี
ศักดิ์สิทธิ์ เสนา)

บทขับ

ข้ามห้วยธารานท่าสาคร
ไม่ยั้งหยุดครีบกเข้ากลีบเมฆ
คู่ลมกล้าผนกลีขมแลเขียวไกล

ออกจากวัดถัดฟ้าผาเวโ
บรรพโตใหญ่ปล่อยลอยข้ามไป
ความเป็นเอกเหาะผาเมฆาไหว
เห็นเขาใหญ่พรายพิฆาตอยู่ลับลิบ

(ออกรูปฤาษีกัสสปะทันที เหาะลงว่าบทต่อ รูปไม่ต้องปัก)

กัสสปะมาถึงซึ่งภูผา
สำแดงร่างขวางหน้าคาไม่กลีบ

เจอะเปตาศีใจอยู่หลายสิบ
โยคีหีบทรายเสกด้วยเอกมนตร์

ชัดถูกผีที่หัวจนท้าว
เมื่อผีหายหมายหวังสิ้นกังวล

ผีหันกรูหายกลับไปสับสน
รีบพาคนไปหาอักษิ

ตอนที่ 21

ออกรูปฤาษีอักษิชะ ผกามาต ลูกสาวยักษ์พรายอาวุธ นายพูน
ฤาษีมหากัสสปะ เขมราช จิรารัตน์ เสนา แก้วทอง สะหม้อ เมือง
เพ็ญหน้ากันอยู่

บทเจรจา

อักษิชะ ... ว่า ฮา ไฮ อะ ฮา ว่าคราไหน ไครหนา มาไคไหน ไคไหน อะฮามา
มาทะรุ ไอร่เรื่องอะไร ไชอย่างรื่อ ชื่ออย่างไร ไบมาออก
บอกมาไว

ยอดทอง ... (หัวเราะแล้วพูดต่อ) รื่อเชานายของทอดกับยอดแล้วก็ นีหนี่
กัสสปะที่มหา ทำมาที่ อลชีดอักษิต้องมอติเนง

สีแก้ว ... อ้ายไหรหมึงอ้ายทอง

ยอดทอง ... ไม่โหระ

อักษิชะ ... ออ แกชื่อนายยอดทอง โนนนายสีแก้ว นันมหากัสสปะ มหา
เราอักษิชะ

สีแก้ว ... แล้วอ๊อ แกรู้ฟิงที่อ้ายทองว่าเดิวหางเตาหางแลนค้ำกัน

(เมื่อเป็นที่รู้จักกันแล้ว ฤาษีกัสสปะพูดตรง ๆ ว่าเรามาเพื่อทำลาย ทำลายสิ่งที่ท่านทำมันขึ้น
เพราะก่อความเดือดร้อนให้กับโลก ไม่อยู่ในสิ่งที่ชอบธรรมหรือถูกต้อง บ่อชูปอายุและให้เนื้อหนัง
คงทนต่ออาวุธทุกประการ นันท่านทำมาถูกต้อง แต่ให้กับศิษย์ที่ไปกระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เมื่อ
ท่านเพียงแต่รู้ทำ แต่ไม่รู้ใช้ เราเสียใจ จึงให้ท่านทำลายมันเสีย หรือเราจะทำลายมันเสียเอง)

อักษิชะ ... (ทำอวดคี่) พวกเราต้องการความยิ่งใหญ่เป็นเจ้าโลกวันต่อไป

กัสสปะ ... ท่านหลงผิดมากนั้ก โอหังเหลือเกิน อย่าลืมน่าเนื้อฟ้าย่อมมีฟ้า

- อรัชชิกะ ... ท่านจะมีคืออะไร เราไม่เชื่อและไม่รู้ จะประลองว่าใครเหนือกว่ากัน วัตถุประสงค์ก็คล้ายกันก็ได้ เพียงให้มันประลองฝีมือกันดู ถ้าศิษย์ใครเก่ง อาจารย์เขาก็เก่ง ตกลงไหม
- กัศปะ ... ก็ได้
- อรัชชิกะ ... ศิษย์ท่านสองคนประลองกันทีละคนนะ อย่างร่มกัน (สี่แก้วนิมนต์ให้อาจารย์ยับกันไปคอยดูห่าง ๆ)
- ยอดทอง ... (ท่านายพูน) หากฝ่ายเราได้ที่ทำกับคนฝ่ายใดอย่างไร เราจะทำกับผู้นั้น ถ้าหากฝ่ายใดที่ทำกับฝ่ายเราอย่างไร ก็ให้ผู้นั้นทำกับเรา อย่างนั้น ตกลงไหม เอาไหม
- พูน ... ตกลง แล้วใครเป็นเดิมพัน เป็นคนแสดงข้างผู้
- ยอดทอง ... (ขอนสี่แก้วให้เป็นผู้แสดงกับนายพูน ทำตามนางที่รบกัน เป็นอันว่าตกลง ถือกันคนละข้าง ยอดทองเป็นกองเชียร์ แล้วสองนางก็เตรียมตัวเข้าประลองกัน)

บทขับ

- สองอนงค์ตรงเข้าหาอย่างกล้าหาญ จะทำการประลองทั้งสองสาว
 ผกามาชาติเขื่อนนางเลื้อดาว ต่างโถมเข้าโรมรันรบบรรอง
- ผกามาต ... ผกามาผาด โผน โจนเจ้าตบตบตบ
 (พูนตบสี่แก้ว ตบ ตบ ตบ)
- จिरารัตน์ ... จิราหลบหลีกทันหันเข้าถองถองถอง
 (สี่แก้วถองนายพูน ถอง ถอง ถอง)
- ผกามาต ... ผกามาฟาดเท้าตะเข้าท้องปึงปึงปึง
 (พูนเตะสี่แก้วปึงปึงปึง)
- จिरารัตน์ ... จิราวิ่งไวรับจับเท้าตืด
 (สี่แก้วจับเท้าพูน)
 แล้วค้นพาคากล้มลงคว่ำหน้า
 สาวจิรากระที่บซ่าแต่ย้าผิด
 (สี่แก้วกระที่บพูน พูนว่า ผิด ผิดนั้น ไม่ถูกนั้น)

ผกามาศ ... ผกามาศปราดเข้ารับจับผมคิด
(พูนว่าจับผมคิด เข้าจับผมสี่แก้ว แต่จับไม่ติด พูคว่า เย็ดแม่ผม
จับไทรมัน ไม่มีผมสักเส้น)
ด้วยแรงฤทธิ์ดั่งลากกระชากพา

จिरารัตน์ ... จิรารัตน์สับคหฤคแก้วผดผลัก
(สี่แก้วผลักพูนหงายหลัง)
ต่างโหมหักหาญหัวบุกเข้าหา

ผกามาศ ... ผกามาศผาดแผลงแรงฤทธิ์ธา
จับจิราจัตผางไปกลางลม
(พูนจับสี่แก้วซัด แต่ยกสี่แก้วซัดไม่รอด)

บทเจรจา

(ท่ามกลางความอลเวง นายยอดทองวิ่งวุ่น ไปเลยวิ่งเข้าพบอาจารย์)

ยอดทอง ... ว่าหรือ ทำหรืออาจารย์ ช่วยตะ ผกามาศจับน้องจิรารัตน์ซัดไป
หายไปแล้ว

ฤทธิกัศปะ ... ช่างมันเถอะ เป็นห่วงอะไม้น

ยอดทอง ... โอ๊ะ แล้วและพันนั้น

ฤทธิกัศปะ ... มึงเป็นห่วงก็รีบวิ่งตามไปเถอะ (ยอดทองวิ่งตามทันที หลบรูป)
ออกรูปเขมราชทันที

บทขับ

พินิจครู่คีว่าจิรารัตน์
กำชัยกายร้ายเวทเดชศักดิ์ดา
ผกามาศนาฏอนงค์ประสงศ์ผู้
เลอเลิศลักษณ์พิภคร์ทรงเหมือนองค์ราม
ในห้วงลึกนี้กรักเสียนักแล้ว
พระหน่อนาถมาศหมายไถ่ราวี

ถูกจับซัดลอยละลือปลิวถลา
ลองวิชาดูบ้างกับนางงาม
พินิจภูวนาทให้หวาดหวาม
เสียดายงามไม่กล้าจะฆ่าดี
จะให้แหวก็อย่างว่าน่าบัดสี
ปากว่าดีให้ตายแต่สายดา

ชม้ายมองน้องนางแล้วพลางบอก
 เรื่องคู่เขยไม่เคยรักหญิงใครมา
 เชิญน้องรักซักพระแสงแล้วแทงพี่
 หากเราสองครองรักไม่หักทิ้ง
 ฟังคำชายพรายพริ้มไปรอยยิ้มแฉ่ง
 เขมราชมาคหมายรุกไล่ตาม
 พระจู่โจมโถมจับกระชับกอด
 จวบแก้มซ้ายย้ายขวาพอนงค์

พี่ไม่หลอกเขาวลัห์เส่นหา
 หรือน้องว่าพี่ชายพูดไม่จริง
 จะไม่หนียอมกายตายเพราะหญิง
 ช่วยเป็นสิ่วระงับคืบสงคราม
 ความเจ็บแสบทั้งหมดไม่ต้องถาม
 ผกงามแกลั้งอนทำอ่อนองค์
 สองหัตถ์สอคร้คร่างแม่นางหงส์
 หนีจากวงวักวอลัชชี (เข็ดเครื่อง)

บทเจรจา

(ขณะนั้นนายพูนวิ้งไปวิ้งมา ตกใจที่เห็นเขมราชอุ้มผกามาสาพาเหาะหนีไปทางทิศตะวันออก พูนวิ้งเข้าพบอาจารย์อัครชิกะ บอกว่าผกามาถูกเขมราชจับอุ้มพาไปเสียแล้ว ช่วยตะอาจารย์ช่วยเหลือตะครีบ ธานีว่าช่างมันเถอะ สู้เขาไม่ได้ช่างมัน มันพากันไปข้างไหนอย่าไปขวางมันทำไมตายหรือ พูนว่าแล้วกันถ้าพินันน์ ตามใจตัว)

ตอนที่ 22

ออกรูปโกญธัญญะ สักคีสินชัย กำลังเหาะอยู่กลางอากาศ

บทขับ

พระสิทธิพากายเหาะผายผัน
 ยังไม่รู้ว่ามีใครเพราะไกลดา
 พอรู้อั้วริคาจिरรัตน์
 นางตะอายชายนักถักจวบกัน

เห็นหญิงหันปลิวเหลอยเวหา
 หน่อนรามเข้ารับโดยฉันทัน
 กอดกระหวัดจวบแก้มและแกมถัน
 แล้วทรงธรรมนำนางลงหว่างป่า

(ออกรูปสักคีสินชัย - จิรรัตน์ อาจารย์อยู่ด้านหลัง ยอดทองวิ้งไล่ตามนาง เมื่อเห็นสักคีสินชัยเข้ารับอุ้มนางลงสู่พื้นดิน ยอดทองล้มเป็นลมหายท้องนี้ไปเลย สอให้เห็นถึงความผิดหวังในตัว)

เอง เสียใจที่ตัวเองไม่มีวาสนา คงไม่ถึงที่จะได้รับประคองนางมาเป็นโชคของศักดิ์สินชัยไปเสียได้
 สี่แก้วก็ไล่ตามมาทันเห็นยอดทองนอนหงายท้อง เข้ามาช่วยยก)

ยอดทอง ... (พิมพ์้า) หือจะ และน้องเหอ (ยอดทองครางหือ ๆ ชั้นที่หนึ่ง)
 สี่แก้ว ... ดูว่านอนทอดหมดอาลัยมากกว่า
 ยอดทอง ... (ลุกขึ้น) ดูเสียใจที่กูไม่มีวาสนา พลาดโอกาสไปเสียได้ หืดเคียวกูดาย
 เหวงไปนิ นางอืดกอยู่แล้ว (หันไปพูดกับสี่แก้ว) จรุงหมึกทะเล็ด
 สี่แก้ว ... นิ่งตะ

(แล้วทุกคนก็ได้ถามความเป็นมา รู้เรื่องกันดีแล้วจิวรัตน์เล่าให้ฟังอย่างนั้น ๆ และแล้วนาย
 สี่แก้วได้เล่าต่อไปว่า หลังจากที่นางผกา มาศได้จับหลานจิวรัตน์ซัดไปแล้วนั้น เขมราชก็ขึ้นไปรบ
 ประลองกับนางผกา มาศอีก เขมราชจึงจับนางได้พาพาหะหนีไปเลย นางสู้ไม่ได้จริงหรือเป็นเพราะ
 มาหาหญิงก็ไม่ทราบ ฤาษีหัวเราะว่าเรื่องของเด็กหนุ่มสาว แล้วอาจารย์ก็ให้ศักดิ์สินชัย จิวรัตน์ ให้
 กลับไปคอยกันที่วัดของมหาภักตสปะ ไม่ต้องไปภูเขาพรายพิสัยโลกแล้ว นางว่าถ้าหากนางผกา มาศ
 ยังอยู่จะตามไปแก้มือให้จนได้ ยอดทองว่าไม่ต้องคิดไปแก้มือแหละ เขมราชช่วยแก้ให้แล้ว สี่แก้ว
 ว่า อี ยอดทองว่าไม่จริงหรือ ฤาษีเรียกนายเท่งเข้ามาแล้วส่งห้อยยาวิเศษให้นายเท่งเก็บไว้ จะได้พาไป
 ใต้อบ่น่าว่านศักดิ์สิทธิ์ของฤาษีอัสชชะกะ เพื่อทำลายความขลังของมันให้หมดไป เท่งรับไปแล้ว
 ให้ศักดิ์สินชัย-จิวรัตน์ สี่แก้ว-ยอดทอง ลากลับไปวัดอาจารย์ของนาง ศักดิ์สินชัยกับนางก็จากไป
 ทันที นอกนั้นไปกับฤาษี)

บทขับ

โกณัฐญจะจะปราบให้ราบเรียบ
 รีบรัดทุ่งมุ่งทางฟ้าจางแจ้ง
 ในพงหญ้าคารกพวกนกหนู
 นกกระจาบคาบคามันพาบิน
 พอผ่านทุ่งมุ่งตรงเข้าคกรก
 จึงรีบจรร้อนจางชยกอย่างก้าว

ได้หายเงียบพวกอธรรมที่กำแหง
 หมู่ป่าแปลงปลัดคุดมุดหากิน
 หนูขุดรูอาศัยอยู่ในถ้ำ
 เห็นรอยดินข้างข้างเป็นทางยาว
 อาทิตย์คกลงตำเริ่มย่ำหนาว
 จนเลยเข้าเขตวัดค้อลชชะ

ตอนที่ 23

ออกรูปฤกษ์อักษะ ฤกษ์มหากัสปะ สะหม้อ พุน

บทเจรจา

(สองฤกษ์กำลังโต้เถียงกัน พุดเรื่องฤกษ์อักษะ สะหม้อตัดสินให้เสมอกัน กัสปะกล่าวหาว่าอักษะประพฤติกว้างไม่ถูกต้องตามสมณเพศ สร้างพวกพ้องเพื่อทำลายโลก อักษะไม่รับฟังในข้อสันติ ที่สุดก็เกิดทำประลองดีกัน ขึ้นอยู่คนละด้าน สะหม้อ-พุน เชียร์อาจารย์ของตัวเอง สองฤกษ์ประลองกันด้วยกำลังภายในแบบหนังจีน ใช้ฝ่ามือผลักกันด้วยอาคมภายใน มีประกายไฟพุ่งใส่กัน ดอกสรพุงใส่กัน ผลักด้วยแรงภายใน ฤกษ์ต่างก็ผลัดกันยักหลัง ฤกษ์อักษะถนัดข้างหลัง (ตรงนี้นายหนังและเครื่องหนังรูประอบให้มันมีฤทธิ์กึ่งนิหารย์จริงจิงอย่างไรแล้วแต่นัก)

ในที่สุดฤกษ์ทั้งสององค์เลยกำลังไปมาก จึงนอนหงายนิ่งไปทั้งสององค์ ขณะนั้นโกณัฏฐะก็ถึงมาเข้ากลางพอดี เห็นฤกษ์ทั้งสองนอนกันคนละฟากหมดกำลัง ได้โอกาสรีบใช้นายเท่งให้ไปทำหน้าที่เร็ว แล้วโกณัฏฐะเข้าเติมกำลังให้ฤกษ์ทั้งสองฟื้นตัว (ใช้คำพูดหรือใช้บทขับก็ได้)

บทขับ

เข้าช่วยเพิ่มเติมกำลังให้ทั้งสอง
โกณัฏฐะอาจารย์เห็นการณ์ไกล

คืนกลับครองวังราชขึ้นมาใหม่
จึงปราศรัยปรองดองตามคลองธรรม

บทเจรจา

โกณัฏฐะ

... (หาเหตุผลพูดให้อักษะฟังเพื่อให้หยุดที่กำลังสร้างสถานการณ์เลวร้ายขึ้นว่า) ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นอนิจจัง มีฟ้าย่อมเหนือฟ้า คุณของท่านอักษะ ท่านจะหักหาญกันด้วยความพยายาม โมหะโทสะกับท่านมหากัสปะ แล้วอะไรมันเกิดขึ้น มีประโยชน์ใหม่ ถึงใครจะวิเศษอย่างไร ในที่สุดก็ต้องดับสลายไป ศิษย์ของท่านหรือตัวท่าน ท่านคิดจะสร้างสิ่งชุกชีวิตให้อยู่ยงคงกระพันอย่าง

ไรก็ต้องตาย ท่านจะวิเศษใหญ่ยิ่งอย่างไร ท่านก็ต้องพ่ายแพ้ต่อ
 พระขามังจुरาช กรรมใดที่ทำไว้ กรรมนั้นแหละจะเหลืออยู่ ไซ้
 ไหม เพราะฉะนั้นเราควรสร้างความคิดไว้เพื่อคุ้มครองโลกนี้ไว้
 ด้วยสังกรรมที่เรียกกันว่า ธรรมคุ้มครองโลก มีสองอย่าง คือ หิริ
 และ โอตตัปปะ พระศาสดาตรัสไว้ หิริคือความละอาย โอตตัปปะความ
 เกรงกลัว อลัชชิกะว่าความละอายมันจะคุ้มครองอะไรได้ ความ
 เกรงกลัวคือความขี้ลาดตาขาว ไม่กล้า ไม่สู้ คนขี้แพ้ และจะคุ้ม
 ครองโลกได้หรือ แม้ตัวเองก็คุ้มครองไม่ได้ (นายพูนพูนว่า
 จริง ๆ) โกฎัญญะพูดต่อ หิริคือความละอาย ละอายต่อบาป
 สิ่งใดที่เป็นบาป เป็นกรรม ไม่กล้าทำ หรือหากจะกระทำในสิ่งที่
 เป็นบาป เป็นกรรม ชั่ว จึงมีความละอายใจ ละอายตัวเอง หรือ
 ละอายชาวบ้าน (นายพูนพูนว่าถูก) โอตตัปปะความเกรงกลัว
 กลัวต่อสิ่งเลวร้าย กลัวความชั่ว เมื่อเรามีธรรมสองอย่างนี้ไว้ใน
 ตัวเรากันแล้วโลกจะไม่แตกแยก จึงว่าธรรมที่คุ้มครองโลก
 (พูนพูนว่าจริง) และธรรมที่จะทำให้งามนั้นมีสองอย่างเหมือนกัน
 คือ ขันติ ความอดทน โสรังจะ ความเสงี่ยม คำว่าอดทน คืออด
 ทนทุกอย่างที่ควรอดทน ท่านคงเข้าใจคำว่าอดทน ไม่ใช่ทน
 อด (นายโกว่าธรรมข้อนี้ทั้งทนอดและอดทนกูไม่เอา) โสรังจะ
 ความเสงี่ยม คนเราเมื่อรู้จักคำว่าเสงี่ยม ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราอยู่กับ
 ทุกวันนี้ ถ้าเรารู้จักเสงี่ยม คือเสงี่ยมตัวเองเสงี่ยมศักดิ์ คนเราถ้ารู้จัก
 เสงี่ยมมันถึงงาม ถ้าไม่รู้จักเสงี่ยม ไม่งาม (พูนพูนว่าอย่างนายโ
 กินไม่รู้จักเสงี่ยม ไม่งาม โกว่าเปล่าแหละกู คนที่กินเสงี่ยมไม่
 ทนเพื่อน เพื่อนกินหมด หรือเสงี่ยมกิน ประหยัด ขี้ขีด กินที่หิด
 เหมือนอ้ายเท่ง กูแลผอมยังแต่โคก) โกฎัญญะว่าอลัชชิกะเอ๋ย
 สิ่งที่คุณกระทำขึ้นมีดี ถ้ารู้จักนำกันใช้ในทางที่ดี แต่นี้ถูกศิษย์
 ท่าน หรือตัวท่านเองยังเอาไปใช้ไม่ถูก ทำร้ายผู้อื่น ที่เขาไม่ได้ให้
 ร้ายพวกท่าน จึงตั้งกรรมส่วนใหญ่ไม่รับรอง ท่านดีในวงแคบ ๆ
 ของชนชาติพวกท่านได้ แต่นี้จะทำร้ายเสียทั้งโลกไม่ได้

- เท่ง ... เพราะฉะนั้นอาวุธวัตถุสารพัดที่ท่านทำมันขึ้น หยุคทำลายมันเสีย หรือเราจะตรวจทำลายเสียเอง เราสหชาติในกลุ่มสัมพันธมิตรนะ ท่านจะเป็นอ้ายสักคัมไม่ได้ อีรักจะเคือคร้อน
- อัสซิกะ ... อี
- โกญธัญญะ ... ให้ท่านตั้งระงับภูคศิษย์ของท่าน ตลอดชนชาติยักษ์ หยุคการทำสงคราม รวมเป็นสัมพันธมิตรกันดีกว่า
- เท่ง ... มิฉะนั้นเราจะรวมกันปราบ แม้แต่ตัวท่านเอง หรือสถานที่ที่นี้ให้เรียบเหมือนหน้ากลองไปเลย
- อัสซิกะ ... อี
- โกญธัญญะ ... หากท่านไม่เชื่อขังจะอวดคือคือค้น เราจะสาปท่านให้เป็นหินเสียเดี๋ยวนี้ก็ได้
- สะหม้อ ... ที่นี้เป็นถ้ำหิน อัสสละเฮีย
- โกญธัญญะ ... ท่านเรียกภูคศิษย์ของท่านให้กลับสู่ดินแดนยักษ์ให้หมด เลิกการเบียดเบียนทำลายชาติอื่น หากท่านไม่ปฏิบัติตามว่าพวกยักษ์และท่านจะพินาศ ส่วนพรายอาวุธไม่เป็นไร ลูกสาวกับลูกเขย เขาจัดการกันเอง ท่านต้องการเห็นความพินาศ เห็นพรมแดนยักษ์ถูกปิดตาย จงคิดเอาเถอะ ถ้าเพื่อความสุขสงบก็ดี เราไปแล้วนะหวังว่าท่านคงเข้าใจคำพูดเราดี รู้จักเราดี เราไปแล้ว
- อัสซิกะ ... ไปตะ อี (โกญธัญญะหายไป)
- กัสสปะ ... เราควรรักษามิตรภาพและสันติกันไว้ก็ดี หากท่านไม่เชื่อฟัง ไม่ยอมปฏิบัติตามข้อตกลงกับสหประชาชาติ ท่านจะอยู่ในโลกนี้ไม่ได้
- อัสซิกะ ... อี นิมนต์ไปตะ (แล้วทุกคนก็จากวัดอัสซิกะไป) ถ้ำอัสซิกะปรึกษากับนายพูนว่าจริง เหนือฟ้ายังมีฟ้า)
- พูน ... ลูกของอาจารย์โกญธัญญะ คนเราอิชิงดีชิงเด่นกันทว่าไร. ปิดขังปิดขากันทว่าไร ไม่ก็วันก็ตายกันแล้ว คน ๆ ยังไม่ก็สิ้นฟ้าแล้ว ตาเป็นลูกแมวแล้ว อีโลกหลง ไม่รู้จักคำว่าพอ
- อัสซิกะ ... มึงว่าไครนะ

พูน ... อีว่าตัวทำไหร ตัวก็คิดแลให้คิดะ ทำ ๆ ทั้งที เพื่อนเขาหนี อยู่ดี
 กินดี ตัวเองอยู่ภูพระหิดหนึ่ง วรรณก็แคเปิดคือไม่มีคแล้ว บงนุ่ง
 แหกไม้ที่หันไปทำไหน ไข้อ้อแล้ว

อรัชชิกะ ... (ตวาด) ไปให้พัน

พูน ... พวกกันเหลย พวกกันให้เข้าใจ จริงไม่จริงซะ ตัวคิดถึ อยู่ ๆ
 ทั้งวันใครหอนเอาอะไรมาให้กินมั่ง กับตีปลาดีไปหาชีวิตนอก
 จีไม่ออกค้อยหาชีวิตใน มาหาตัวนี้แหละหะ นั่นตัวแลละ อีหลาน
 ผกามาเข้าไปพรคนูแล้ว หะหา

อรัชชิกะ ... เออ...นิงตะ ทำเฒ่า

บทจับ

อรัชชิกะ ... ให้รู้สึกอดสูฤทธิ
 เหมือนสิ้นคิเขามาค่าถึงสาหัลย
 ดังนามเหน็บเจ็บหนักหักอยู่ใน
 เขาก็ใจเราก็จิดเมื่อคิคดู

พูน ... เราอยากดังถ้ายังคันมันจะคับ

อรัชชิกะ ... ให้อับสับกำสรคแสนอดสู
 อีศิษย์สาวเจ้ากรรมทำให้กู
 ให้เขาคูหมิ่นได้นำอายใจ

พูน ... เห็นชายสวยรวยศักดิ์หลงรักสวย
 ร่วมรักด้วยศัตรูเสียผู้ใหญ่
 อีเถิดคัยกษไม่รักยศกษหมคโย
 แคนี่ไปคิร้ายกษไม่เกี้ยว
 นึกเสียทีให้วิชาเมตคาศิษย์
 ความตั้งจิตไว้ไม่น้อยจะ ได้พลอยกินเหนียว
 ต้องกลับอดหมคสิ้นมันบิบนเคียว
 น้อยหรือเจียวน้ำใจกระไรคิ

อรัชชิกะ ... แม้แต่พงศังวศาคนาญาคิ
 ไม่เคยมาคมุงมาหาญาคิ

ขุน

จะถามสุขทุกข์ภัยกันไม่มี
 ภูเสียวี่รักใคร่พวกในวัง
 เขารุ่งศรีมีศักดิ์พักอยู่สุข
 เรามิแต่กฏีทุกทุกพอดั่งหลัง
 ... ไม่ปีนี้ปีหน้าผมว่าฟัง
 แม้แต่จ้งหันฉันแสนกันดาร
 ข้าวสักชามน้ำสักขันเขามันเฉย
 ไม่มีเลยพองตาและอาหาร
 ไม่เคยให้ได้เห็นมาเช่นทาน
 นึกเคียดดาลเต็มทนมคคนคิ
 ใ้หนักเหนือเบื้อหน้าร่างกายเหย
 ไม่แคล้วเลยกับเรื่องไปเมืองศิ
 ไม่ยื่นยงคงทนกลโลกีย์
 อลัชชีกลับคิดว่าอนิจจัง

ตอนที่ 24

ออกรูป เขมราช ผกามาต

บทขับ

เขมราช

... ได้นำพาพระธิดาผกามาต
 แรมนิราศอยู่ในกลางไพรศรี
 ไม่ห่างเหตนาหาสุมาลี
 ปถัมฤคิได้อยู่เป็นคู่ครอง
 ประเคียงโถมประโลมปลอบให้ชอบชื่น

ผกามาต

... สาวเริ่งรินภิรมย์ประสมสอง
 สัตถุญารักปักถักผนีกทอง
 จะร่วมครองรักใคร่จนวายวาง

เขมราช ... หากทรงฤทธิ์บิดาของน้องแก้ว
ทราบเรื่องแล้วจะกริ้วกรัดทรงขัดขวาง

ผกามาศ ... เราเป็นลูกปลูกรักไว้หลักทาง
พ่อจะมล้างตัดรอนคงอ่อนใจ

เขมราช ... ขณะนี้พี่จะพาผกามาศ
ไปกราบบาทมารดาที่ศาลาลัย
ได้แม่ครูจักประพาศครุโย
ลูกสะใภ้เพริศพร้อมแม่ได้ยืมพราย

บทเจรจา

เขมราช ... พี่จะพาน้องไปพบเสด็จแม่ที่วัดอาจารย์ แล้วจะให้น้องไปพบ
แม่พ่อของน้อง สารภาพรักต่อท่านทั้งสอง พี่คิดว่าท่านคง
ขัดขวางความรักเราแน่ แต่เมื่อเราเรียนผูกก็ต้องเรียนแก้ นะจ๊ะ พี่
เชื่อในความฉลาดของน้อง ดีร้ายประการใดน้องค่อยไปที่เมือง
ธรรมโสรัฐ เราพบกันที่นั่นนะจ๊ะ และอีกอย่างหากน้องทำได้
ขอให้เสด็จพ่อของน้องถอนกำลังกลับเมืองพรหมคีรินทร์เสีย
มิฉะนั้นสงครามจะเกิดขึ้น วิชากายสิทธิ์เวทมนตร์ที่ในตัวของ
เสด็จพ่อ พี่คิดว่าคงจะเสื่อมคลายไปแล้วกรรมัง เราพูดกันแค่นี้
ก่อน (แล้วเขมราช ผกามาศ ออกเดินทางไปวัดอาจารย์ก็สลับปะ)

บทขับ

จิ้งนํ้ากัณฑ์ครรไลผ่านไพรเขียว
โขดเขาชินหินเห็นเป็นตรอกเคริน
แผนผากหลากผาธาราหลาก
กระแสนไหลล้นน้ำชะซ่าเซ็ง
ถันหลุมแหล่งแอ่งอ่าวแอ้อัดออก
กระทบแสงแจ่มส่องละอองอาย

มองแลเหลียวซ้ายขวารุกขาเงิน
ชะโงกเงิ่นเงื่อมง่าเว้าว่าเว้ง
หลังไหลจากโขดหินหุบหินเหิง
ลงสู่เพิงศิลาพรั่งสะพราย
กระเซาะซอกแซกแทรกแหวกเป็นสาย
พรายประกายนพรัตน์เกิ้ลคนที

ละเกาะลัดเลขธารละหานหิน
 ตรงเข้าไปในวัดสังคคี
 นางรับหัตถ์ศรีศความไถ่ถามลูก
 ไปรดปรานีศรีสะไถ่สายสุดา

เข้าเขตถิ่นวัดวาตาศาญ
 ชั้นกฏีกกราบกรานพระมารดา
 เมื่อทราบถูกน้ำประทัยให้หรรษา
 จึงค้างคาไว้ในวัดลัดคณิทาน

(ยกรูปศักดิ์สินชัยอุ้มนางจिरารัตน์ เหาะไปในอากาศ เพื่อกลับไปวัดอาจารย์กัสสปะ เหาะไปเรื่อย ๆ)

บทขับ

ศักดิ์สินชัยใจกล้าพู่พานาฏ
 คุยกันเพลินเห็นพลางกลางนภา
 ลักลอบจูบจูบเตือนอกเนื้อนัม
 ซอกคอเตือนเนื้อขาวถึงราวนม
 กลิ่นเนื้อนางกลางหวาเข้านาสิก
 จึงหวงห้ามปรามว่ามีอย่าชน
 พระขมขมย่องล่องฟ้าผ่าอากาศ
 เข้าบังคมสมเด็จปีตุรี
 หยุคประทับยับยังอยู่ยังวัด
 ขอค้างองค์พงศ์นรินทร์ศักดิ์สินชัย

แรมนิราศล่องเห่พระเวหา
 หน่อนราเชยนางมากกลางลม
 ประทุมพริ้มพั่งพวยช่วงสวยสม
 ชวนให้ชมสดชื่นรื่นกมล
 คณิ่งนีกจูบลงสาวทองขน
 จะคกหล่นลงคินเคียวถิ่นดี
 ถึงอวาตลิตทธาตาศาญ
 นำพาที่เรื่องราวได้เข้าใจ
 คอยตามนัคอาจารย์ท่านผู้ใหญ่
 นำฉากใหม่มาบำเรอเสนอนชน

(ออกรูปสองโยคีเหาะลงตรงวัดแล้วปีกรูป)

บทขับ

สองโยคีมีเวทเดชคาถา
 ตรงหน้ากฏิกหยุคอยู่สองครุเฒ่า
 จะปราบยักษ์หักหาญการณรงค์
 ขณะนั้นบรรดาสาธุศิษย์

เหาะเห็นมาถึงวัดแล้วถัดลง
 นำเรื่องราวปรึกษาตามประสงค์
 จอมยักษ์คงกระพันโลกถันถือ
 เข้าชุดิตพระฤาษีที่นับถือ

บทเจรจา

- ฤณี ... เรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้นครั้งนี้คิดว่าคงจะเรียบร้อยแน่ (เมื่อคุยกันพอประมาณแล้วฤณีทั้งสองได้พูดขึ้นว่า) อาวุธสำหรับจะปราบยักษ์นั้นดาได้เตรียมเสกทำไว้แล้ว ทำด้วยเหล็กไหล และมีส่วนประกอบหลายอย่างเป็นพิเศษ เข้าพิธีเสกสวดเรียบร้อย ให้ชื่อว่าศรกายสิทธิ์เหมือนอย่างศรเทพประทานนั้นแหละ ให้แปลงไม่ต้องมีคัมภีร์ ใครจะหนั่งเหนียวอย่างไร สามารถแทงทะลุเข้าไปได้ (แล้วเรียกให้ศักดิ์สินชัย เขมราช เข้ามารับคนละดอก พร้อมทั้งว่า) ถ้าเขาหมคทางสู้ ขอมตัวกลัวตาย จงให้อภัย อย่าฆ่าเขาให้ตาย นะ และเมื่อเราแปลงไปแล้วสามารถเรียกกลับมาได้อีกด้วย แรงอธิษฐานนะ
- ยอดทอง ... ขอให้ฤณีชุบกริชเสกด้วยคาถาอาคมวิเศษ เพื่อให้กริชเขามีความคมแข็งแรง อย่างดอกศรนั้นบ้าง
- ฤณี ... (ดูกริชนายยอดทองแล้วหัวเราะ) กริชของมึงทำด้วยเหล็กบั้งโคลนรด ถึงจะชุบเสกก็มันเป็นเหล็กบั้งโคลนรดอยู่นั่นแหละ

(แล้วสองกุมารกราบลาอาจารย์ไปตามฆ่ายักษ์พรายทวิป และคิดว่าเวลานี้ยักษ์พรายทวิปคงจะหนีเสด็จตามหาเสด็จอาและพระมารดาประทุมทองอยู่แน่นอน แล้วศักดิ์สินชัยตั้งให้จิรารัตน์นำเสด็จพ่อและป้าไปวัดพระอาจารย์โกญจัญญะ เขมราชตั้งเสด็จแม่ให้ถามเสด็จลุงด้วยเรื่องพ่อจะตายจริงหรือคงมีชีวิตรอยู่ ลุงคนเดียวเป็นผู้วางแผนและรู้แผนเรื่องนี้ดี แล้วตั้งให้ผกามาลาอาจารย์ไปพบพ่อของนางที่เมืองธรรมโสรฐ เพื่อให้พรายอาวุธพ่อของนางกลับเมืองพรหมคีรินทร์เสีย และให้นางคอยพบกันที่เมืองธรรมโสรฐ ผกามาสร้บคำลาถอยออกไปจากวัด เขมราช ศักดิ์สินชัย กราบลาอาจารย์และทุกคน พร้อมเสนา)

- สิงห์รินทร์ ... (ให้พร) เรื่องละครของเรายังไม่จบ แสดงกันไปเถอะลูก และเจ้าหลานชายด้วย
- ประทุมทอง ... หึ
- สิงห์รินทร์ ... พระพี่นางกับผมก็ต้องไปแสดงกันที่วัดอาจารย์โกญจัญญะอีก

(แล้วทุกคนก็ลาจากกัน โทณัฐณัฐะลาพระอาจารย์กัสปะและนำทุกคนกลับวัด หลบรูป
จากกัน กัสปะกลับเข้ากุฏิ)

(ออกรูปเขมราช ตักคิสินชัย เสนา ไม่ต้องปกรูป)

บทขับ

ความประสงค์สองทรงศักดิ์เถื่อนักสู้ กราบลาครูไคลคลานุกป่าใหญ่
ไปเมืองมราชญ์ทมิฬนรินทร์ไกล จนเลยไปประสบพบกุมภกันท์

ตอนที่ 25

ออกรูปพรายทวีป เขมราช ตักคิสินชัย

บทขับ

ติดตามหาประทุมทองท่องเที่ยวมองทั่ว	ให้หมองมัวมืดมกลอยู่ไหนไหน
เมื่อมาพบมานพรุ่นเจริญวัย	จะไปไหนเดินทางมากกลางป่า
เจ้าประสบพบใครที่ไหนบ้าง	เป็นหญิงร่างสวยสดมียศถา
ด้วยหนึ่งชายผายผันอรัญญา	ชั้นฆราวาสีลปีปุ่น
องค์ฟ้าชายพรายพริ้มยิ้มเยาะยักษ์	ได้รู้จักจำหมายพรายอสูร
ตลอดเรื่องเบื้องหลังมาทั้งหมด	ไม่ต้องทูลถามกล่าวก็เข้าใจ
จอมมารมองจ้องหน้าเข้ามาใกล้	เอ๊ะลูกชายสิงห์นรินทร์ไปถิ่นไหน
พระบอกคัดครัสตอบไม่ชอบฤทัย	เราตั้งใจจะหน้าพระยามาร

บทเจรจา

พรายทวีป	...	มีธุระอะไรหรือ
ตักคิสินชัย	...	มีเรื่องที่ต้องเจรจากัน

พรายทวิป ... เรื่องอะไร
 ศักดิ์สินชัย ... เราประสงค์ให้ท่านยกเลิกความตั้งใจของท่านเสียให้หมดสิ้น
 เท่ง ... เมื่อเป็นอันตกลงแล้ว เราจะเลี้ยงเหล้าฉลองความสงบศึกของท่านอีก

(เป็นอันว่าทุกอย่างเรียบร้อยก็ยังคงคืน อวดดี พุดคูหมื่นเจ้าฟ้าชายทั้งสอง ในที่สุดก็รบกัน)

บทขับ

พุดคูมีได้ใช้กำลัง
 มารด้นคือถือดีว่ามีศักดิ์

ให้มันพังพินาศปราศเข้าหา
 ตรงเข้ารวีกันสนั่นดัง

บทเจรจา

(ศักดิ์สินชัย แผลงศรถูกยักษ์พรายทวิปเข้าทรวงอก โดยที่ยักษ์ไม่คิดว่าดอกศรจะแทงเขา
 เข้าร่างกายได้ แต่เมื่อเห็นเช่นนั้นก็ตกพระทัย)

บทขับ

เลี้ยงคังอักปักอกตกคลัง
 ไม่คิดว่ามันจะมีฤทธิ์รอน
 ความปวดเจ็บเหน็บจบบรรบจิต
 ตัดสินใจไปหาดาชัง

จึงถอดคังไม่ออกถูกดอกศร
 เลือดสะท้อนไหลซาบออกอาบองค์
 เทบชีวิตควอดวายลงผายผง
 แล้วยักษ์ขงหลักหนีเข้าขี้ลม

ออกรูปเขมราช ศักดิ์สินชัย

บทขับ

ถูกศรเสียบเฉียบขาดพิฆาตยักษ์
 มันรู้ตัวกลัวตายละอายใจ

คงเจ็บหนักหลบหนีไปที่ไหน
 จะต้องไปที่วัดอักษะ

บทเจรจา

ศักดิ์สินชัย ... คงไปหาอาจารย์อักษิณีให้ช่วยพยาบาลถอดสรให้แน่นอน
 เขมราช ... เมื่อเขาหมดทางสู้ ยอมพ่ายแพ้ ปลอຍให้เขาไป เราเชื่อฟังตามคำ
 พระอาจารย์โกณัฏฐ์ญะท่านตั้งไว้ละ และต่อแต่นี้เราไปเมือง
 ธรรมโสรฐ เพื่อกำจัดยักษ์พรายอาวุธต่อไป เวลานี้ศกามาศคงจะ
 ไปพบพ่อเขาแล้ว ว่ากันอย่างไรเราจะไ้รู้ (แล้วออกเดินทาง
 ต่อไป)

บทขับ

สองฟ้าชายหมายใจไปไกรจักร ขยับพัคตร์ที่หนึ่งถึงสถาน
 นายประสูริว่าพระกุมาร ประคุดเผยเลยผ่านไปพบมารในเมือง

ออกกรูปยักษ์พรายอาวุธ ศักดิ์สินชัย เขมราช เสนา

บทขับ

สองมานพพบพัคตร์จักรพรรดิ ทรงดำรัสสอบถามความประสงค์
 มีธุระอะไรในจำนง เรายังคงรู้จักศักดิ์สินชัย

บทเจรจา

(พูดให้ถอนกำลังกลับเมืองพรมหสิรินทร์ เพื่อความสงบ เป็นอันว่าไม่ตกลงอีก เห่ง-โถ พูด
 ให้ยักษ์พรายอาวุธตั้งสุรามาลีขงกัน ยักยัดวาด เพราะยังละอายใจอยู่เรื่องเมาเหล้า ฟ้าชายบอกเรื่อง
 ยักษ์พรายทวิปให้ทราบ และเมื่อพูดกันไม่สำเร็จก็รบกัน)

บทขับ

พราโชวรสุดแสนแน่นโทโส
จับศาสตราโคมโคมเข้าไป

เด็กมันโธ้อวดตัวชั่วผู้ใหญ่
รุกรบไล่โรมรันประจันบาน

(ระหว่างรบกันอยู่นั้นเขมราชเทงยักษ์พราโชวรสุดตกคิดคดอกสร ล้มกลิ้งทันที)

บทขับ

เสียงคังจับปี่เข้าทรวงล่งงูตลอด
ล้มพ่ายแพ้แค่นั้นแทบสิ้นใจ
เห็นพ่อนิ่งวังผวาเข้ามาออก
สุชนัยไหลซาบอาบปรางจันทร์
ประโลมหลอบพลอบนุชสุดสวาท
เราทำแต่แค่ปราบให้ทราบว่

คอกสรจอดเจ็บถึงจิตโลहितไหล
ในทันใดยอดผกาสาวมาทัน
นางพร้าพรอดเรียกหาบิดาขวัญ
ขณะนั้นเขมราชปราศเข้ามา
ปีศาจคงไม่วายสังขาร
อย่าได้มารุกรานชิงบ้านเมือง

บทเจรจา

เขมราช ... (ขอโทษนาง) พี่ไม่ทำให้บัวช้ำน้ำชุ่นหรือ

(เมื่อเข้าใจกันดีแล้วว่าพราโชวรสุดคือพ่อตาในอนาคตของเขมราช ในที่สุดยักษ์ก็ยอมจำนนให้กับลูกสาวและเขมราช ยินดียกลูกสาวให้เขมราช เขมราชก็ช่วยเหลือถอดสรด้วยอาคม สมานแผลให้หายสนิท)

บทขับ

เคชะฤทธิ์พระสิทธาผู้ที่ประสาท
ข้าขอวอนกรรราบศิริกราน
ทั้งบาดแผลแก้ถ่ายหายสนิท
ถอดหลุดออกนอกร่างแผลหายไป

คอกพรหมาสตร์อันมีปาฏิหาริย์
เทพประทานบันดลให้พันภัย
เสร็จอุทิศจับสรคู่ออนไหว
สุรไกรกลับพื้นเหมือนดินนอน

บทเจรจา

(เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย พรายอาวุธจะจากไป)

โถ – เถ่ง ... เคี้ยวครบ ผมเชิญไปเลี้ยงสักโต๊ะ

พรายอาวุธ ... ไม่เอาแล้วโว้ย ถูกตัวแล้วเหล่าพวกมึง

เถ่ง ... (หัวเราะ) แลตะ ยักษ์มันยังกลัว ไม่หาญกินเหลยเหล่า แต่พวกเรา
ยังชอบกินกันจังเหลย

(ยักษ์จากไป ศักดิ์สินชัย ลาพีเชมราช ไปรับพ่อ-แม่ ลุง-ป้า ที่วัดอาจารย์)

ตอนที่ 26

ออกรูปสิงหาราช สิงห์นรินทร์ ศิริจินดา ประทุมทอง

กลืนสูคนธ์ เสนา

บทขับ

สุริโยโพล่แสงสาดแจ่มส่อง
สกุโณ ไผพรากจากรังบิน
เรไรกริดหรือคหริ่งเกาะกิ่งหว้า
ดูคนกน็อยนอนคาบเหยื่อนาบคอน
กินปรีเปล้าเขาไฟฝูงไก่อป่า
ประคูดอกออกสลอนขับซ้อกัน
ภายในวงวัดวาได้ปรากฏ
พร้อมพระวงศ์พงศาน้ำกุฎี
เข้าบังคมสมเด็จพระบูรญาดี
เข้าไปปราบราพณ์ร้ายจึงได้มา

จบทั่วห้องเมฆาป่าไพรสิน
เที่ยวหากินตามประสาคุณากร
ฝูงหมาป่าริมเขามันเท่าหอน
แม่นกป้อนให้ลูกความผูกพัน
เสียงโกญจาแจ้วแจ้วไก่อแก้วขัน
ทานตะวันบานรับพระสุริย์
องค์ทรงยศเลิศลักษณ์สูงศักดิ์ศรี
ในทันทีที่ศักดิ์สินชัยครรโลมา
สิงหาราชมีความตรีศตามหา
สมปรารถนาที่ต้องการไหมหลานชาย

บทเจรจา

(สิงหราชถามเรื่องไปรบยักษ์ สักคีสิ้นชักราบทูลให้ทรงทราบทุกประการ ที่สุดสิงหราช
เมื่อเห็นหมดสิ้นหนาม จึงตรัสให้ทุกคนนำทัพกลับเมือง นางประทุมทองทรงทูลถามเรื่อง
พระสามี สิงหราชบอกว่าจะไปบอกให้ทราบต่อกลับไปเมือง ตรัสให้ทุกคนกลับเมือง แต่
พระองค์เองจะเสด็จไปที่หลัง มีธูระอยู่ด้วยอาจารย์โกญจัญญะ เจ็ดวันจะกลับเมือง แล้วทุกคน
ก็กราบลาพระองค์และลาอาจารย์โกญจัญญะกลับเมืองธรรม โสรัฐทันที)

บทขับ

ให้วงศาตลาไคลกลับไกรจักร
อันคณะพระวงศ์ลัดพงพี

พระทรงสักคีประทับอยู่วัดฤาษี
ถึงบุรีธรรมโสรัฐคณินทาน

ตอนที่ 27

ออกรูปฤาษีองค์หนึ่ง พร้อมด้วยลูกศิษย์หนึ่งคนชื่อนายดิก

บทขับ

ภูเขาครัมมิ่งมเงื่อมชะง่อนโงก
อุดมคินตินผลาพิชป่าไพร
บนเขาสูงผ่องนภในรกร้าง
ไก่อ่ถื่นชันสนั่นเขาเหมือนเป่าเพลง
พฤกษาเบียดเสียดสีดั่งปีแก้ว
สดับฟังวังเวงเป็นเพลงเพลิน
ขามฟ้าคล้าพร้าพลบเสียงกบเขียด
เหมือนเสียงฆ้องกลองโหมประ โคมวัง
บนพุ่มไม้ปลายกิ่งถ้วนหึ่งห้อย
อร่ามเรืองเหลือองสลับพร้าพร้าแพรม

เป็นตรอกโตรกห้วยห่านสายธารใส
ศาลาลัยกลางนางรังควังเวง
กางเขนพร้องพรอดเพราะเสนาะแห่ง
เสียงบรรเลงจักจั่นสนั่นเนิน
วิเวกแหว่หว่างถ้ำเนาภูเขาหิน
ฟังเจริญธรรมชาติประหลาดคัง
ร้องกรีดกรียดกรียวแซ่ดั่งแตรสังข์
ข้างคีนั่งชมดาวดูวาวแวม
สว่างพร้อยแพรวพรายบนปลายแฉม
กระจ่างแจ่มจับเงาถ้ำนาไฟ

น้ำค้างพรหมลพฤกษ์ยามคึกเพียบ
 ยามจันทร์แจ่มแสงส่องผ่องอำไพ
 ยามเช้าชื่นรื่นรื่นลมกลั่นโกรก
 หอมรื่นรื่นกลิ่นดอกไม้ริมสายป่า
 ไคร่ครวญคิดพิจารณา
 บวชประจำคร่ำเกลือซักรบือใจ

สังคเญิบสัตว์เสียงที่เกลี้ยงไส
 เมฆลอยไกลไปกลบพื้นนภา
 วาโยคดอกพยอมบนจอมผา
 พระสิทธาสคชื่นระรื่นใจ
 คิดจะสึกศึกษาผลัดผ้าใหม่
 สึกออกไปทำสวนเสียดักครา

บทเจรจา

ดิก ... ไช้ล่ำ อีสึกเล่าหอะ
 ฤาษี ... เออ...กูอีสึกเล่านี้
 ดิก ... ตามใจตัว เดียวสึกเดียวบวช สองสามหน
 ฤาษี ... แล้วอไช้กูละ หมึงแลสวนกูตะ
 ดิก ... ครับ สวนผักที่ปลูกเต็มไปหมด สวนผลไม้ก็จ้ง แลโหน
 สูดสายคาไปเลย เป็นชนิด ๆ สวนทุเรียนพันธุ์หมอนทอง ะนะ
 ก้านยาว เขอะแยะ กำลังออกลูกเต็มไปทุกต้น และจำพวกแปลง
 ขนุน จำปาตะ เงาะโรงเรียน ต่อขายได้จ้ง รวยพัน ได้เงินไม่รู้เอา
 ทำไร
 ฤาษี ... กูให้หมึงทั้งหมด ไว้ช่วยเหลือชาวบ้านที่ยากจนในบ้านควน
 การ้องเรานี้แหละ
 ดิก ... ถ้าตัวอีสึกก็ตามใจตัว เหมือนเขาว่าแหละ คนจะตาย จั้งแตก
 แปลกพิลึก พระจะสึกสุดจะห้ามเพราะกรรมถึง
 ฤาษี ... เออ

บทขับ

ฤาษี ... สึกออกไปทำสวนเสียดักครา
 ปลูกถั่วฝักพึ่งแพ่งแดงมะระ
 มันสำปะหลังพันธุ์เผือกมันทลา

ดิก ... ดินหลังวัดจัดสรรปลูกกัญชา
แปลงด้านหน้าปลูกฝิ่นเพราะดินดี

บทเจรจา

ดาบี่ ... ไม่ได้ ๆ ฝิ่นและกัญชาถูกไม่ให้ปลูกเด็ดขาด หมึงรู้ไม่ พวกชาว
บ้านควนการ้องที่เราอยู่กันเวลานี้ กูขอร้องไม่ให้ใครปลูกฝิ่น
กัญชา ให้ปลูกจำพวกผัก ผลไม้ ข้าวโพด จนเวลานี้มีพ่อค้านำรถ
เข้ามาซื้อสินค้าที่ทางเราช่วยกันพัฒนา ไม่ก็ปีข้างหน้าความเจริญ
มันคงถึงเข้ามาเอง พวกชาวบ้านรู้สึกว่ารวยได้คึกคักขึ้นมาก

ดิก ... เพราะตัวเป็นผู้นำ เวลาบวชไปเที่ยวพูดแนะนำในทางธรรม เวลา
สึกเป็นฆราวาสเที่ยวประสานงานแนะนำให้มีสามัคคี

ดาบี่ ... กูสึกแล้ว

(แล้วหลบรูปเข้าจอ กลับออกมาเป็นคนทำไร่ทำสวนธรรมดา นายดิกเรียก ทิศราย ระหว่าง
ที่คุยกันพอดีสิงหาราชมาถึงในวัด เมื่อคุยกันเรียบร้อยแล้ว นายดิกงงหมด รู้ว่าทิศรายคือสิงหนรายณ์
กษัตริย์เมืองเทพโสภณ สิงหนรายณ์มอบสมบัติตลอดสวนที่สร้างทั้งหมดให้นายดิก แล้วสิงหาราช
ก็นำสิงหนรายณ์กลับเมือง)